

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๓๑/๒๕๕๓

วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาด
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ กรณี พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการ
ทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เสนอคำร้องลงวันที่ ๗ เมษายน
๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ กรณี พลตรี สนั่น
ขจรประศาสน์ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ
ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า

๑. พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ ผู้ถูกร้อง ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และได้รับ
แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและรองนายกรัฐมนตรี ได้ยื่นบัญชีแสดง
รายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
ผู้ร้อง กรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพิจิตร ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน
๒๕๕๐ กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม
๒๕๕๐ และกรณีเข้ารับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ โดย
แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ประกอบด้วย รายการเงินสด เงินฝาก เงินลงทุน เงินให้กู้ยืม ที่ดิน
โรงเรือนและสิ่งปลูกสร้าง ยานพาหนะ สิทธิและสัมปทาน ทรัพย์สินอื่นและหนี้สิน ในการยื่นบัญชี ฯ

ทั้ง ๓ ครั้ง ผู้ถูกร้องแสดงรายการหนี้สิน คือ รายการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท จากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ตามสัญญากู้ยืมเงิน ๓ ฉบับ คือ (๑) สัญญากู้ยืมเงิน ๒๐ ล้านบาท ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๐ (๒) สัญญากู้ยืมเงิน ๑๕ ล้านบาท ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ และ (๓) สัญญากู้ยืมเงิน ๑๐ ล้านบาท ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐

ผู้ร้องตรวจสอบรายการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท โดยสอบถามไปยังบริษัท เอ เอ เอส ฯ บริษัท เอ เอ เอส ฯ มีหนังสือลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ ยืนยันว่า ผู้ถูกร้องเป็นลูกหนี้บริษัท เอ เอ เอส ฯ จริง โดยมีหนี้เงินต้น ๔๕ ล้านบาท ณ วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

๒. สภาผู้แทนราษฎรอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีทั้งคณะระหว่างวันที่ ๑๕ - ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกร้องเป็นรัฐมนตรีคนหนึ่งที่ถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจด้วย ฝ่ายค้านได้หยิบยกบัญชี ฯ ที่ผู้ถูกร้องแสดงต่อผู้ร้องมาอภิปราย มีประเด็นสำคัญคือ การกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ๔๕ ล้านบาท โดยกล่าวหาว่า หนี้สินดังกล่าวเป็นเท็จ ไม่ได้กู้ยืมเงินกันจริงและผู้ถูกร้องตอบในสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ยืนยันว่า กู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ๓ ครั้ง ไม่พร้อมกัน ครั้งแรก ๒๐ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๐ ครั้งที่สอง ๑๕ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ และครั้งที่สาม ๑๐ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ รวม ๔๕ ล้านบาท โดยใช้หุ้นธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น เป็นหลักประกัน ผู้ถูกร้องมีความจำเป็นต้องกู้ยืมเงินเพราะมีบุตร ๔ คน บรรลุนิติภาวะแล้ว ทุกคนไม่ต้องการรับราชการ ต้องการทำธุรกิจ ผู้ถูกร้องจึงกู้ยืมเงินจำนวนนี้ให้บุตรลงทุนซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ๓๒ ล้านบาท ส่วนที่เหลือนำไปลงทุนทำไร่ร่อนกับบริษัท ชาละวัน จำกัด และลงทุนเลี้ยงนกกระจอกเทศกับบริษัท ฟาร์มพิจิตรไทยปศุสัตว์ จำกัด ที่จังหวัดพิจิตร

๓. กลุ่มพิทักษ์สิทธิเสรีภาพของประชาชนนำข้อมูลที่ได้จากการอภิปรายไม่ไว้วางใจ ทำหนังสือลงวันที่ ๒๓ และ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๒ ขอให้ผู้ร้องตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้อง ผู้ร้องได้มอบหมายให้กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติสองคนร่วมเป็นคณะทำงานรับผิดชอบในการตรวจสอบ

๔. คณะทำงานของผู้ร้องได้ตรวจสอบความถูกต้องของรายการทรัพย์สินและหนี้สิน โดยนำประเด็นที่กลุ่มพิทักษ์สิทธิเสรีภาพของประชาชนและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้าน แจ้งเพิ่มเติมมาประกอบ รวบรวมเอกสารหลักฐานและสอบปากคำพยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสอบปากคำผู้ถูกร้อง ปรากฏว่า ผู้ถูกร้องยืนยันบัญชี ฯ พร้อมเอกสารประกอบซึ่งเป็นสำเนาหลักฐานที่พิสูจน์ความมี

อยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สิน รวมทั้งสำเนาแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในรอบปีภาษีที่ผ่านมา ภายในระยะเวลาที่รัฐธรรมนูญกำหนด ประเด็นที่ตรวจสอบ คือ ผู้ถูกร้องมีหนี้สินกับบริษัท เอ เอ เอส ๗ ๔๕ ล้านบาท ตามที่แสดงในบัญชี ๗ จริงหรือไม่ ถ้าไม่มีจริง กรณีดังกล่าวเป็นการจงใจแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเป็นเท็จหรือไม่ มีข้อที่จะต้องพิจารณา ๓ ประการ คือ

๔.๑ สัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ๗ รวม ๓ ฉบับ ๔๕ ล้านบาท ทำขึ้นในวันที่ระบุในสัญญากู้ยืมเงิน และบริษัท เอ เอ เอส ๗ จ่ายเงินกู้ยืมให้ผู้ถูกร้องตามจำนวนและวันที่ระบุในสัญญากู้ยืมเงินหรือไม่

๔.๒ ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจากนายกฤษนันท์ พลากุทธิ ๔๕ ล้านบาท ต่อมาได้โอนหนี้ดังกล่าวเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ๗ จริงหรือไม่ มีข้อพิจารณาว่า

๔.๒.๑ การกู้ยืมเงินระหว่างนายกฤษนันท์ ๗ กับนายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ชัย ๔๓ ล้านบาท มีพยานหลักฐานน่าเชื่อว่า มีการกู้ยืมเงินกันจริงหรือไม่

๔.๒.๒ การกู้ยืมเงินระหว่างนายกฤษนันท์ ๗ กับผู้ถูกร้อง ๔๕ ล้านบาท มีพยานหลักฐานน่าเชื่อว่า มีการกู้ยืมเงินกันจริงหรือไม่

๔.๓ ถ้าผู้ถูกร้องไม่ได้กู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาทจริง เหตุใดจึงแสดงบัญชี ๗ ต่อผู้ร้องว่าเป็นหนี้เงินกู้ยืมบริษัท เอ เอ เอส ๗ และการแสดงหนี้สินดังกล่าวเป็นการกระทำโดยจงใจหรือไม่

เมื่อคณะทำงานของผู้ร้องตรวจสอบเสร็จ ได้เสนอให้ผู้ร้องพิจารณา

๕. ผู้ร้องตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินที่ผู้ถูกร้องแสดงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ แล้ว สรุปว่า

ประเด็นว่า สัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ๗ ๓ ฉบับ ๔๕ ล้านบาทที่ผู้ถูกร้องแสดงในบัญชี ๗ ทั้ง ๓ ครั้ง นั้นเป็นการจงใจยื่นบัญชี ๗ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ หรือไม่ ผู้ร้องพิจารณาสำเนาสัญญากู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ๗ ทั้ง ๓ ฉบับ ซึ่งผู้ถูกร้องแนบมาพร้อมกับบัญชี ๗ ระบุรายการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท และฟังข้อเท็จจริงจากถ้อยคำของนายกฤษนันท์ ๗ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ๗ นายพีรพล อิศราประสาธ ผู้ลงลายมือชื่อในฐานะผู้แทนบริษัท เอ เอ เอส ๗ นายอภิ ระติสุนทร และนางสาวอุณาภรณ์ นาคล้วน ผู้ลงลายมือชื่อในฐานะพยานว่า สัญญากู้ยืมเงินมีการลงลายมือชื่อในวันเดียวกันทั้ง ๓ ฉบับในเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ที่บ้านของผู้ถูกร้อง ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี และไม่มีการส่งมอบเงินตามจำนวนและวันที่ระบุในสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกร้องยืนยันข้อเท็จจริงนั้นด้วย ดังนั้น เมื่อสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ ไม่ตรงต่อความเป็นจริง ผู้ร้องจึงถือว่า เป็นเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

ประเด็นที่ผู้ร้องพิจารณาต่อไปมีว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ ให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท จริงหรือไม่ โดยผู้ร้องพิจารณาจากถ้อยคำของผู้ถูกร้อง นายกฤษนันท์ ฯ และนายอนุศักดิ์ ฯ ซึ่งให้ ถ้อยคำว่า ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจากนายกฤษนันท์ ฯ ๔๕ ล้านบาท เป็นการส่วนตัว โดยรับเป็นเงินสด ๑๓ ครั้ง ในระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ ต่อมาเกิดความกังวลใจ เนื่องจาก การกู้ยืมเงินไม่มีสัญญากู้ยืมชัดเจนเพื่อเป็นหลักฐานฟ้องร้อง จึงโอนหนี้ดังกล่าวให้เป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ โดยทำเป็นสัญญากู้ยืมเงิน ๓ ฉบับ การโอนหนี้ดังกล่าวมีประเด็นว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ จ่ายเงิน ๔๕ ล้านบาท แล้วหรือไม่ นายอนุศักดิ์ ฯ ให้ถ้อยคำขัดกับนายกฤษนันท์ ฯ ในสาระสำคัญ โดยนายอนุศักดิ์ ฯ ให้ถ้อยคำ ว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ จ่ายเงิน ๔๕ ล้านบาท คืนให้กรรมการแล้ว แต่นายกฤษนันท์ ฯ ให้ถ้อยคำ ว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ ยังไม่ได้จ่ายเงินดังกล่าว จากการตรวจสอบ รายการเงินให้กู้ยืมในระบบบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ซึ่งแสดงในงบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นปีที่ระบุว่ามีการโอนหนี้ให้ผู้ถูกร้องเป็นผู้กู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไม่พบรายการเงินให้กู้ยืมดังกล่าว พบแต่รายการเงินให้กู้ยืมแก่กรรมการและพนักงาน เป็นเงิน ๑๒๐,๖๓๐ บาท ซึ่งแม้จำนวนเล็กน้อย ยังปรากฏรายการในงบดุล แต่เงิน ๔๕ ล้านบาท ถ้ามีการให้กู้ยืมกันจริง บริษัท เอ เอ เอส ฯ ต้องลงในรายการงบดุลเช่นกัน และจากคำให้การของ นายกฤษนันท์ ฯ และนายอนุศักดิ์ ฯ ที่อ้างว่า ต้องแปลงหนี้ส่วนตัวเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ เพราะกังวลใจว่าจะไม่มีหลักฐานฟ้องร้อง ทั้ง ๆ ที่ไว้ใจให้กู้ยืมเงินกันมาแล้ว โดยไม่กลัวว่าจะไม่ชำระหนี้ แต่อ้างภายหลังว่าจะไม่มีหลักฐานฟ้องร้อง ต้องโอนหนี้เป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ และทำสัญญา กู้ยืมเงิน ๓ ฉบับ จึงฟังไม่ขึ้น นอกจากนี้เมื่อตรวจสอบบัญชีแยกประเภทของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ประเภทเงินยืมกรรมการประกอบกับการให้ถ้อยคำของ นางรัชณี พิษพงษ์ ผู้สอบบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ฯ พบว่าปี ๒๕๓๘ ถึงปี ๒๕๔๒ บริษัท เอ เอ เอส ฯ กู้ยืมเงินกรรมการและจ่ายคืน หลายครั้ง มีหลักฐานชัดเจน จึงถือว่า การกู้ยืมเงินกรรมการและการจ่ายคืนเงินดังกล่าว เป็นธุรกรรมปกติ ของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไม่เกี่ยวกับการโอนหนี้แต่อย่างใด นอกจากนั้น นางรัชณี ฯ ยืนยันว่า หากมีการโอนหนี้ของผู้ถูกร้องซึ่งเป็นบุคคลภายนอก จะต้องมีการลงบัญชีและปรากฏรายการในงบดุล พร้อมทั้งเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวในหมายเหตุประกอบงบการเงินด้วย แต่ไม่ปรากฏรายการหนี้ดังกล่าว ในงบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ฯ เห็นว่า ผู้ถูกร้องไม่ได้กู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ๔๕ ล้านบาท ตามที่แสดงในบัญชี ฯ ที่ยื่นต่อผู้ร้อง แต่นำหลักฐานการกู้ยืมเงินซึ่งไม่ตรงกับความจริงมาแสดงต่อ ผู้ร้องทั้ง ๓ ครั้ง ผู้ร้องจึงเห็นว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชี ฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จต่อผู้ร้อง

ส่วนกรณีที่อ้างและแสดงหลักฐานว่า ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจากนายเกษนันทร์ ฯ นายเกษนันทร์ ฯ ไปกู้ยืมเงินนายทรงชัย ฯ มาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมต่อเป็นงวดๆ อีก รวมทั้งสิ้น ๑๓ งวด เมื่อผู้ถูกร้องได้รับเงินแต่ละงวดแล้ว จะเรียกนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ กรรมการบริษัท รอยัล ลานนา ฯ มารับเป็นค่าซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ และการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท ไม่ปรากฏว่ามีการนำเงินผ่านเข้าบัญชีธนาคาร ไม่น่าเชื่อว่าการกู้ยืมเงินเป็นจำนวนมากๆ เช่นนี้จะทำกันเป็นเงินสด แม้กระทั่งการซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ นายเกรียง ฯ ไม่เคยนำเงินค่าซื้อหุ้นของผู้ถูกร้องเข้าบัญชีของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ กลับอ้างว่านำไปใช้จ่ายหมุนเวียนในภารกิจของตนทั้งหมด ซึ่งฟังไม่ขึ้น เห็นว่าไม่มีการกู้ยืมเงินกันจริง แต่สร้างหลักฐานขึ้นมา เพราะผู้ถูกร้องเกรงว่าจะถูกตรวจสอบพบว่า มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากเมื่อยื่นบัญชี ฯ ตามรัฐธรรมนูญ เปรียบเทียบกับที่เคยยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งในครั้งนั้น ผู้ถูกร้องยื่นบัญชี ฯ รวม ๓ ครั้ง คือ

ครั้งที่ ๑ ยื่นบัญชี ฯ วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๒๕ กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม มีทรัพย์สิน ๑๑,๑๕๓,๖๕๖ บาท มีหนี้สิน ๖,๓๒๔,๕๘๐.๕๕ บาท ทรัพย์สินมากกว่าหนี้สิน ๔,๘๒๘,๖๗๕.๔๑ บาท

ครั้งที่ ๒ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๓๓ กรณีพ้นจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี มีทรัพย์สิน ๕,๕๓๔,๕๐๒.๕๘ บาท มีหนี้สิน ๓,๓๘๕,๓๔๘.๕๘ บาท ทรัพย์สินมากกว่าหนี้สิน ๖,๑๔๕,๕๕๔.๔๐ บาท ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากที่ยื่นบัญชี ฯ เมื่อปี ๒๕๒๕ จำนวน ๑,๓๑๖,๘๗๘.๕๕ บาท

ครั้งที่ ๓ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘ (ยุบสภา) กรณีพ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีทรัพย์สิน ๓๗,๘๐๕,๒๐๔.๘๘ บาท ไม่มีหนี้สิน ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากที่ยื่นบัญชี ฯ เมื่อปี ๒๕๓๓ จำนวน ๓๑,๖๕๕,๖๕๐.๔๘ บาท

ต่อมา เมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ผู้ถูกร้องยื่นบัญชี ฯ ต่อผู้ร้อง ๓ ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ ๑ ยื่นบัญชี ฯ วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ กรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีทรัพย์สินในนามผู้ถูกร้อง ๗๔,๓๑๐,๓๕๐ บาท และมีหนี้สิน ๕๒,๖๑๕,๐๘๗ บาท

ครั้งที่ ๒ ยื่นบัญชี ฯ วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีทรัพย์สินในนามผู้ถูกร้อง ๗๔,๕๐๗,๖๐๖ บาท และมีหนี้สิน ๕๒,๕๗๘,๓๓๔ บาท

ครั้งที่ ๓ ยื่นบัญชี ฯ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๑ กรณีเข้ารับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี มีทรัพย์สินในนามผู้ถูกร้อง ๗๕,๖๔๘,๒๕๓ บาท และมีหนี้สิน ๕๕,๓๕๕,๗๘๕ บาท

เมื่อเปรียบเทียบรายการทรัพย์สินที่ผู้ถูกร้องยื่นในปี ๒๕๔๐ กับที่เคยยื่นไว้เมื่อปี ๒๕๓๘ แล้ว พบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากโดยเฉพาะ

- เงินสดและเงินฝากธนาคาร ปี ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๑๐,๐๐๐,๗๓๑.๘๘ บาท (เป็นเงินสด ๑๐ ล้านบาท และเงินฝากธนาคาร ๗๓๑.๘๘ บาท) ปี ๒๕๔๐ แสดงไว้ ๒๑,๘๘๒,๗๖๗ บาท (เงินสดไม่มี และเงินฝากธนาคาร ๒๑,๘๘๒,๗๖๗ บาท) เพิ่มขึ้น ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาท

- เงินลงทุน ปี ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๓๘๔,๖๐๐ บาท ปี ๒๕๔๐ แสดงไว้ ๘,๓๘๔,๖๐๐ บาท เพิ่มขึ้น ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท

- ที่ดิน ปี ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๑๒ แปลง มูลค่า ๖,๑๔๘,๖๔๐ บาท ปี ๒๕๔๐ แสดงไว้ ๒๔ แปลง มูลค่า ๒๓,๓๕๖,๗๖๐ บาท เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท

ผู้ร้องเห็นว่า การที่ผู้ถูกร้องแสดงหนี้สินไว้ ๔๕ ล้านบาท เพื่อให้ทรัพย์สินที่ยื่นในปี ๒๕๔๐ ใกล้เคียงกับที่แสดงไว้ในปี ๒๕๓๘ ดังนั้น ในการประชุมครั้งที่ ๒๖/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๓ จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ ด้วยคะแนนเสียง ๕ เสียง เกินสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมด เท่าที่มีอยู่ว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ให้เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕

๖. ศาลรัฐธรรมนูญให้โอกาสผู้ถูกร้องชี้แจง และยื่นเอกสารประกอบได้ก่อนการวินิจฉัยชี้ขาด ซึ่งผู้ถูกร้องชี้แจงและยื่นเอกสารประกอบสรุปได้ว่า

๖.๑ ประเด็นที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่า สัญญากู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท ระหว่างผู้ถูกร้องกับ บริษัท เอ เอ เอสฯ ๓ ฉบับ ไม่ตรงต่อความเป็นจริง เพราะมีการลงลายมือชื่อในวันเดียวกันทั้ง ๓ ฉบับ ในเดือนมกราคม ๒๕๔๐ ที่บ้านของผู้ถูกร้อง ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี และ ไม่มีการส่งมอบเงินตามจำนวน และวันที่ระบุในสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ ถือว่า เป็นเอกสารเท็จนั้น ผู้ถูกร้องไม่เห็นด้วย เพราะสัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้กู้ยืมกับผู้ให้กู้ยืมนั้น แม้ว่าผู้กู้ยืมจะไม่ได้รับเงินจากผู้ให้กู้ยืมในวันทำสัญญากู้ยืมเงินก็ตาม แต่ถ้าผู้กู้ยืมได้ทยอยรับเงินกู้ยืมจากผู้ให้กู้ยืมก่อนหน้า และทำสัญญารวมยอดกันภายหลัง สัญญากู้ยืมเงินที่ทำขึ้นภายหลังย่อมมีผลบังคับตามกฎหมาย หากใช่เป็นเอกสารเท็จแต่ประการใดไม่ ในชั้นสอบสวนเรื่องนี้ ปราบกฏข้อเท็จจริงจากคำให้การของนายอนุศักดิ์ฯ นายกฤษนันท์ฯ และผู้ถูกร้องว่า ผู้ถูกร้องขอกู้ยืมเงินจากนายกฤษนันท์ฯ ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของบริษัท เอ เอ เอสฯ ในปี ๒๕๓๕ เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท เพื่อนำไปให้ภริยาและบุตรลงทุนในธุรกิจ นายกฤษนันท์ฯ ได้ปรึกษากับกรรมการบริษัท เอ เอ เอสฯ อีก ๒ คน คือ นายอนุศักดิ์ฯ และนายคลัง ตันติมงคลสุข ถึงเรื่องและผู้ถูกร้องขอกู้ยืมเงินดังกล่าว ในที่สุดทั้งนายอนุศักดิ์ฯ นายคลังฯ

และนายกฤษนันท์ ฯ ตกลง โดยใช้เงินส่วนตัวของทั้ง ๓ คน ให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมงวดแรก ๒ ล้านบาท ส่วนเงินที่จะกู้ยืมอีก นายกฤษนันท์ ฯ รับจะไปกู้ยืมจากนายทรงชัย ฯ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับ นายกฤษนันท์ ฯ มาช้านานแล้ว เมื่อนายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมเงินจากนายทรงชัย ฯ แล้ว ได้มอบให้ ผู้ถูกร้องกู้ยืมต่อเป็นงวดๆ ระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ รวม ๔๕ ล้านบาท ต่อมา ต้นปี ๒๕๔๐ นายกฤษนันท์ ฯ เจรจากับผู้ถูกร้องเพื่อขอโอนหนี้เงินกู้ยืมดังกล่าวให้กับบริษัท เอ เอ เอส ฯ ซึ่งผู้ถูกร้องตกลง ผู้ถูกร้องจึงทำสัญญากู้ยืมเงินกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ รวม ๓ ฉบับ สาเหตุที่ผู้ถูกร้องขอให้แยกทำสัญญากู้ยืมเงินกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ เป็น ๓ ฉบับ ในวันเดียวกัน เพราะผู้ถูกร้องประสงค์จะแบ่งเบาภาระหนี้ โดยใช้หุ้นของธนาคารเอเชีย ฯ ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น เป็นหลักประกันในสัญญากู้ยืมเงินแต่ละฉบับ รวมทั้งเพื่อสะดวกในการชำระหนี้คืนเป็นงวดๆ ส่วนที่ ลงวันที่ในสัญญากู้ยืมเงินต่างกัน ผู้ถูกร้องเห็นว่า มิใช่เรื่องผิดปกติ เป็นเรื่องในวงธุรกิจทั่วไป ปฏิบัติกันเป็นธรรมดา เมื่ผู้ถูกร้องรับเงินกู้ยืมมาจากนายกฤษนันท์ ฯ ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของ บริษัท เอ เอ เอส ฯ แล้ว จึงกำหนดระยะเวลากู้ยืมและการชำระเงินกู้ยืมคืนให้แตกต่างกัน

๖.๒ ประเด็นเกี่ยวกับหลักฐาน ตลอดจนที่มาของการทำสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ ระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ ซึ่งผู้ร้องวินิจฉัยว่า เริ่มแรกผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจากนายกฤษนันท์ ฯ โดยนายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมจากนายทรงชัย ฯ รวม ๑๓ งวด มาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมต่อ เมื่ผู้ถูกร้อง ได้รับเงินแต่ละงวดแล้ว ผู้ถูกร้องจะเรียกนายเกรียง ฯ กรรมการบริษัท รอยัล ลานนา ฯ มารับเงิน เป็นค่าซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ และการกู้เงิน ๔๕ ล้านบาท ทำกันในรูปแบบของเงินสดทุกงวด ไม่น่าเชื่อ เป็นการสร้างหลักฐานกันขึ้นมานั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้ขัดกับเหตุผล อีกทั้งยังขัดกับหลักการรับฟังพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาด้วย เพราะ ในชั้นสอบสวน ผู้ถูกร้องและพยานของผู้ถูกร้องต่างให้การยืนยันต่อผู้ร้องสอดคล้องต้องกันว่า เงินที่ ผู้ถูกร้องกู้ยืมจากนายกฤษนันท์ ฯ ๔๕ ล้านบาท ผู้ถูกร้องรับจากกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ฯ คือ นายกฤษนันท์ ฯ นายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ งวดแรก ๒ ล้านบาท ส่วนที่เหลืออีก ๔๓ ล้านบาท เป็นเงินที่นายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมจากนายทรงชัย ฯ ปรากฏตามบันทึกว่าด้วยข้อตกลง การกู้เงิน ไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท ระหว่างนายทรงชัย ฯ (ผู้ให้กู้) กับนายกฤษนันท์ ฯ (ผู้กู้) ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ โดยนายกฤษนันท์ ฯ มอบโฉนดที่ดินของบริษัท ซี ที ไอ โฮลดิ้ง จำกัด เนื้อที่ ๑๔ ไร่ ให้กับนายทรงชัย ฯ ถือไว้เป็นหลักประกัน พร้อมทั้งทำหนังสือมอบอำนาจให้ขายที่ดิน ดังกล่าวลงลายมือชื่อและประทับตราในหนังสือมอบอำนาจโอนลอยไว้ด้วย ต่อจากนั้นนายกฤษนันท์ ฯ ทายอรับเงินกู้ยืมจากนายทรงชัย ฯ เป็นงวดๆ เริ่มตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ รวม

๑๒ งวด ๕๓ ล้านบาท นอกจากนี้ มีหลักฐานที่ยืนยันว่า นายทรงชัย ฯ จ่ายเงินกู้ยืมให้กับ นายกฤษณ์นทร์ ฯ ได้แก่ เช็คนาการนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ซึ่งนายทรงชัย ฯ ใช้เบิกเงินสดจากธนาคารมาจ่ายให้กับนายกฤษณ์นทร์ ฯ เป็นงวดๆ รวม ๑๒ ฉบับ และใบแจ้งยอด บัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย ฯ เลขที่ ๐๐๗-๑-๐๓๕๘๓-๑ ซึ่งมีรายการถอนเงินสด ตรงตามจำนวนเงิน และวันที่ระบุในเช็คเงินสดทุกฉบับ ในขณะที่เดียวกันนายกฤษณ์นทร์ ฯ มอบหลักฐาน ใบรับเงินให้กับนายทรงชัย ฯ เป็นงวดๆ รวม ๑๒ ฉบับ เมื่อผู้ถูกร้องรับเงินกู้ยืมเป็นเงินสดจาก นายกฤษณ์นทร์ ฯ แต่ละงวดดังกล่าวแล้ว ได้ให้นายเกรียง ฯ ซึ่งเป็นกรรมการของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ มารับเงินเพื่อนำไปชำระค่าหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ที่ผู้ถูกร้องซื้อให้ภริยาและบุตร ปราบกฏหลักฐาน ในสำเนาบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ผู้ถูกร้องเห็นว่า การจ่ายเงินและการรับเงิน ซึ่งทำกันเป็นเงินสด ถือเป็นปกติในวงธุรกิจการค้าโดยทั่วๆ ไป ไม่ใช่เป็นเรื่องผิดปกติ ไม่น่าเชื่อ หรือ เป็นเรื่องที่รับฟังไม่ได้

นอกจากนั้น การที่ผู้ร้องวินิจฉัยโดยอ้างว่า เอกสารแสดงที่มาของเงินกู้ยืมดังกล่าว ผู้ถูกร้อง สร้างขึ้นใหม่นั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องดังกล่าวขาดเหตุผลและขัดต่อความเป็นจริง เพราะหลักฐานที่เป็นเช็ค และใบแจ้งยอดบัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย ฯ ล้วนเป็น หลักฐานที่เกิดและมีขึ้นในปี ๒๕๓๕ ส่วนหนังสือรับรองรายการในทะเบียนนิติบุคคล และสำเนาบัญชี รายชื่อผู้ถือหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ เป็นเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของกระทรวงพาณิชย์ ทำขึ้น ในปี ๒๕๓๕ และ ปี ๒๕๔๐ ก่อนที่ผู้ถูกร้องจะถูกผู้ร้องสอบสวน และก่อนเวลาที่รัฐธรรมนูญจะมี ผลใช้บังคับ มิใช่เป็นหลักฐานที่ผู้ถูกร้องทำขึ้น

ผู้ถูกร้องมีความเห็นเพิ่มเติมด้วยว่า เช็คที่นายทรงชัย ฯ สั่งจ่ายก็ดี และบัญชีกระแสรายวัน ของธนาคารนครหลวงไทย ฯ ซึ่งเป็นบัญชีของนายทรงชัย ฯ ก็ดี ล้วนเป็นเอกสารที่ผู้ร้องมีหนังสือ แจ้งขอไปยังธนาคารนครหลวงไทย ฯ และมีไว้ในความครอบครองทั้งสิ้น แต่ในการพิจารณาวินิจฉัย ข้อเท็จจริงในส่วนนี้ ผู้ร้องไม่นำเอกสารดังกล่าวขึ้นมาวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้อง

๖.๓ ประเด็นเกี่ยวกับการที่ผู้ถูกร้องได้ตกลงโอนหนี้เงินกู้ยืมจากนายกฤษณ์นทร์ ฯ ไปให้ บริษัท เอ เอ เอส ฯ ซึ่งผู้ร้องเห็นว่า กรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ฯ คือ นายอนุศักดิ์ ฯ และ นายกฤษณ์นทร์ ฯ ให้ถ้อยคำขัดกัน โดยนายอนุศักดิ์ ฯ ให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ จ่ายเงิน ๕๕ ล้านบาท คืนให้แก่กรรมการแล้ว แต่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ ยังไม่ได้จ่ายเงินดังกล่าว ผู้ร้องจึงไม่เชื่อว่า มีการโอนหนี้กันจริง สัญญากู้ยืมเงินระหว่าง ผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ จึงไม่น่าเชื่อ นั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า ผู้ร้องแปลความหมายของการให้

ถ้อยคำของกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ฯ คือ นายกฤษณ์นทร์ ฯ คลาดเคลื่อนผิดไปจากความหมาย ตลอดจนความเข้าใจที่แท้จริง ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่ผู้ร้องจะหยิบยกเอาถ้อยคำของนายกฤษณ์นทร์ ฯ ดังกล่าวขึ้นมาวินิจฉัยเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกร้อง

๖.๔ ผู้ร้องได้แต่งตั้งคณะทำงานขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วย นายวิรัตน์ วัฒนศิริธรรม ประธาน คุณหญิงปรีดา เกษมสันต์ ณ ออยุธยา นายวรวิทย์ สุขบุญ และนายวิเชียร อัมมประเสริฐ เพื่อตรวจสอบและทำรายงานการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้อง ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของ คำวินิจฉัยของผู้ร้องด้วย คณะทำงานดังกล่าวให้ความเห็นเสนอผู้ร้องว่า สัญญากู้ยืมเงินระหว่าง ผู้ถูกร้อง กับบริษัท เอ เอ เอส ฯ ทั้ง ๓ ฉบับนั้น ไม่มีผลผูกพันตามกฎหมายและไม่น่าเชื่อ ผู้ถูกร้อง เห็นว่า เป็นการวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล ขัดต่อกฎหมายและขัดต่อแนวคำพิพากษาของศาลฎีกา ดังนี้

๖.๔.๑ การที่คณะทำงานของผู้ร้องมีความเห็นว่า สัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้อง กับบริษัท เอ เอ เอส ฯ ทั้ง ๓ ฉบับไม่สมบูรณ์ จึงไม่มีผลผูกพันตามกฎหมายนั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับมีข้อความระบุว่า ผู้กู้ คือผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ๕๕ ล้านบาท โดยผู้ถูกร้องลงลายมือชื่อในฐานะผู้กู้ สัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันต่อผู้กู้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ และคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๔๒๓/๒๕๒๔ และที่ ๕๒๕/๒๕๔๕

ผู้ถูกร้องมีความเห็นเพิ่มเติมว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ เป็นบริษัทเอกชน ไม่มีความ จำเป็นที่จะต้องทำสัญญากู้ยืมเงินอย่างพิถีพิถันหรือเคร่งครัดตามกฎหมาย เช่น ต้องมีผู้รับมอบอำนาจ ให้ถูกต้องตามหนังสือบริคณห์สนธิ รวมทั้งไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องจัดแจ้งการกู้ยืมเงินไว้ในบัญชี งบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ฯ

๖.๔.๒ การที่คณะทำงานของผู้ร้องมีความเห็นว่า สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ ไม่น่าเชื่อ เพราะไม่ติดอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๐๔ นั้น ผู้ถูกร้อง เห็นว่า แม้สัญญากู้ยืมเงินจะไม่ติดอากรแสตมป์ แต่มีข้อความระบุว่า ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ และผู้ถูกร้องลงลายมือชื่อในฐานะผู้กู้ยืมไว้ด้วย ย่อมถือว่า สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ ดังกล่าว มีผลใช้บังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ แล้ว ผู้ให้กู้ยืมประสงค์ จะฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับผู้กู้ยืมตามสัญญากู้ยืมเมื่อใด ชอบที่จะติดอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนได้ใน ภายหลังก่อนฟ้องคดี หรือแม้เมื่อฟ้องคดีไปแล้ว ผู้ให้กู้ (โจทก์) ชอบที่จะติดอากรแสตมป์ได้ภายหลัง ก่อนที่ศาลชั้นต้นจะพิพากษาคดี ตามคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๑๕๓/๒๕๓๔ และที่ ๑๕๔๐/๒๕๓๕

๖.๔.๓ การที่คณะทำงานของผู้ร้องวินิจฉัยว่า บันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงินระหว่างนายทรงชัย ฯ กับนายกฤษณ์นทร์ ฯ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ มิใช่สัญญากู้ยืมเงินที่จะใช้บังคับฟ้องร้องคดีกันได้ เพราะหลักฐานดังกล่าวไม่มีหลักประกันที่น่าเชื่อเช่นนั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า คำวินิจฉัยของคณะทำงานของผู้ร้องในส่วนนี้ ขัดต่อกฎหมายและข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนตลอดจนขัดต่อความเป็นจริงเกี่ยวกับสถานภาพและฐานะส่วนตัวของนายทรงชัย ฯ กล่าวคือ ในบันทึกดังกล่าว มีข้อความระบุว่า นายกฤษณ์นทร์ ฯ (ผู้กู้) ขอกู้เงินนายทรงชัย ฯ (ผู้ให้กู้) ในวงเงินไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท โดยนายกฤษณ์นทร์ ฯ ลงลายมือชื่อในบันทึกในฐานะผู้กู้ หลังจากที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ ลงลายมือชื่อในบันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงินแล้ว ต่อมาระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ นายกฤษณ์นทร์ ฯ ททยอยมารับเงินกู้ยืมจากนายทรงชัย ฯ รวม ๑๒ งวด ตามหลักฐานใบรับเงินที่ปรากฏในสำนวน บันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงินและเอกสารใบรับเงิน เป็นหลักฐานการกู้ยืมเงินที่สมบูรณ์ถูกต้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ ทุกประการ

สำหรับประเด็นเรื่องฐานะส่วนตัวของนายทรงชัย ฯ ซึ่งคณะทำงานของผู้ร้องวินิจฉัยว่าไม่เชื่อว่านายทรงชัย ฯ จะมีฐานะดีถึงขนาดให้ผู้อื่นกู้เงินได้ถึง ๕๐ ล้านบาทนั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า นายทรงชัย ฯ มิใช่มีเงินฝากในธนาคารในประเทศไทยเพียง ๔๐ ถึง ๕๐ ล้านบาท หรือบางครั้งมีเงินฝากสูงถึง ๑๐๐ ล้านบาทเศษ ดังที่ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะทำงานของผู้ร้องเท่านั้น แต่ยังมีรายได้ในการร่วมทุนกับนักธุรกิจต่างประเทศ จนมีเงินฝากในธนาคารที่ประเทศสิงคโปร์ในวงเงินสูงประมาณ ๓๐๐ ล้านบาท นอกจากนี้ นายทรงชัย ฯ ยังเป็นผู้ทรงกรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีมูลค่าไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ล้านบาท

๖.๕ การที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่า การทำสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ เป็นการสร้างหลักฐานขึ้น เพราะผู้ถูกร้องเกรงจะถูกตรวจสอบพบว่า มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในการยื่นบัญชี ฯ ต่อผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ เมื่อเปรียบเทียบกับที่เคยยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยเฉพาะ

- เงินสดและเงินฝากธนาคาร เพิ่มขึ้น ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาท
- เงินลงทุน เพิ่มขึ้น ๘ ล้านบาท
- ที่ดิน เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท

แล้วฟังว่า การที่แสดงยอดหนี้ไว้ ๔๕ ล้านบาทดังกล่าว ก็เพื่อให้ทรัพย์สินสุทธิที่ยื่นไว้ในปี ๒๕๔๐ มีจำนวนที่ใกล้เคียงกับที่แสดงไว้เมื่อปี ๒๕๓๘ นั้น ผู้ถูกร้องเห็นว่า สาเหตุที่ผู้ถูกร้องมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๓๘ ถึงปี ๒๕๔๐ เป็นเงิน ๓๗ ล้านบาทนั้น สืบเนื่องจากเดิมการยื่นบัญชี ฯ

ตามรัฐธรรมนูญฉบับก่อนเป็นการยื่นทรัพย์สินและหนี้สินเพียงตัวผู้ถูกร้องโดยลำพัง ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน มาตรา ๒๕๑ แล้ว ผู้ถูกร้องจึงมีหน้าที่ยื่นบัญชีฯ รวมทั้งคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อผู้ร้อง จึงได้ชี้แจงที่มาของทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นดังนี้

๖.๕.๑ เงินสดและเงินฝากธนาคารที่เพิ่มขึ้น ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาท นั้น เป็นรายได้หรือกำไรจากการลงทุน ซึ่งนางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์ ภริยาของผู้ถูกร้อง ไปร่วมลงทุนในธุรกิจการค้าอสังหาริมทรัพย์ กับนายประธาน พงษ์ศิวกัญ เมื่อปี ๒๕๓๓ ได้รับผลกำไรดังกล่าว เป็นเช็คเงินสดธนาคารไทยทูลุ จำกัด (มหาชน) สาขาพัฒนาพงศ์ เลขที่ ๒๕๗๖๓๔๑ จำนวน ๒๑,๕๖๕,๒๕๔.๕๔ บาท ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ผู้ถูกร้องให้ภริยาสลักหลังเช็คให้ผู้ถูกร้อง นำเข้าบัญชีเงินฝากประจำของผู้ถูกร้องที่ธนาคารเอเซียฯ สาขานนทบุรี ๒๐ ล้านบาท และนำเข้าบัญชีกระแสรายวันของผู้ถูกร้องที่ธนาคารเอเซียฯ สาขานนทบุรี ๑,๕๖๕,๒๕๔.๕๔ บาท เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๐ ผู้ถูกร้องแจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินส่วนนี้ต่อผู้ร้องแล้ว

๖.๕.๒ เงินลงทุนที่เพิ่มขึ้น ๘ ล้านบาทนั้น สืบเนื่องมาจากผู้ถูกร้องนำรายได้จากเงินเดือนและรายได้จากผลประโยชน์ในเงินลงทุนที่ภริยาของผู้ถูกร้องนำไปลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ กับนายประธานฯ ในปี ๒๕๓๓ โดยปี ๒๕๓๘ ทรัพย์สินและหนี้สินของภริยาของผู้ถูกร้องยังไม่ต้องแสดงต่อผู้ร้อง จึงนำไปซื้อหุ้นธนาคารเอเซียฯ ๘๐๐,๐๐๐ หุ้น เลขทะเบียนผู้ถือหุ้น ๖๐๐๘๒๘๘๘๖ วันที่ออกใบหุ้นวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๓๕ ผู้ถูกร้องแจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินส่วนนี้ต่อผู้ร้องแล้ว

๖.๕.๓ ที่ดินที่เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท นั้น ผู้ถูกร้องนำเงินที่เรียกหนี้คืนจากผู้ที่ยืมเงินผู้ถูกร้อง ซึ่งผู้ถูกร้องแสดงรายการทรัพย์สินไว้ในปี ๒๕๓๘ ว่า ผู้ถูกร้องให้บุคคลต่างๆ ยืมเป็นเงิน ๑๐ ล้านบาท ต่อมาเมื่อผู้ถูกร้องได้รับเงินที่กู้ยืมกลับคืนมา จึงนำไปซื้อที่ดินที่สนามบินน้ำ ราคา ๕ ล้านบาท นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องนำเงินที่ผู้ถูกร้องมีรายได้ประจำปี เงินเดือนและโบนัส ไปซื้อที่ดินที่อำเภอบางค้ำ จังหวัดฉะเชิงเทรา ในราคา ๕๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่ดินที่จังหวัดพิจิตรที่มีเพิ่มขึ้นจำนวน ๕ แปลงนั้น ล้วนเป็นที่ดินที่ผู้ถูกร้องรับจํานองจากชาวบ้านในธุรกิจทำไร่่อ่งุ่นของผู้ถูกร้อง ส่วนยอดเงินที่รับจํานองไว้ประมาณ ๗,๘๐๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ถูกร้องนำเงินสดที่มีอยู่เดิม ๑๐ ล้านบาท ซึ่งผู้ถูกร้องแจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินดังกล่าวต่อผู้ร้องแล้ว ไปจ่ายแก่ผู้จํานอง

๗. ศาลรัฐธรรมนูญออกนั่งพิจารณาในวันที่ ๑๘ และ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๓ วันที่ ๓๒, ๒๖ และ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ เพื่อเปิดโอกาสให้คู่กรณีทั้งสองฝ่ายแถลง นำพยานมาเบิกความ และยื่นเอกสารประกอบการพิจารณาอย่างเต็มที่ โดยให้มีการซักถามพยาน ให้คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งซักค้าน และให้มีการซักถามพยานเพิ่มเติมในประเด็นที่มีการซักค้านได้ด้วย โดยผู้ถูกร้องขอ นำพยานเพื่อเบิกความ ต่อศาลรัฐธรรมนูญ ๑๓ ปาก แต่ผู้ถูกร้องนำพยานมาเบิกความ ๓ ปาก ประกอบด้วย นายทรงชัย ฯ นายกฤษณ์นทร์ ฯ และนายลิขิต ศิรินารัตน์ หลังจากเบิกความพยาน ๓ ปากดังกล่าวเสร็จแล้ว ผู้ถูกร้องแถลงว่า ไม่ประสงค์จะสืบพยานที่เหลือต่อไป นอกจากนั้น ยังเปิดโอกาสให้คู่กรณีแถลงการณ์ ด้วยวาจาและเป็นหนังสือด้วย

๗.๑ ผู้ร้องแถลงยืนยันข้อเท็จจริงตามคำร้อง และชี้แจงเพิ่มเติมว่า รายละเอียดตาม เอกสารที่ส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญนั้น มี ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งเป็นความเห็นและเหตุผลของคณะทำงาน ของผู้ร้อง อีกส่วนหนึ่งเป็นความเห็นและเหตุผลของผู้ร้อง ซึ่งความเห็นและเหตุผลของคณะทำงาน ดังกล่าว ผู้ร้องมิได้รับฟังหรือเชื่อถือทั้งหมด แต่จะรับฟังเฉพาะในส่วนที่ผู้ร้องส่งไว้เป็นหลักฐานต่อศาล รัฐธรรมนูญ

ผู้ร้องตอบข้อซักค้านของผู้แทนผู้ถูกร้อง ซึ่งเป็นประเด็นเพิ่มเติม ไม่ปรากฏในสำนวนการ สอบสวนของคณะทำงานของผู้ร้องสรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๓ นายวิรัตน์ ฯ ซึ่งเป็น ประธานคณะทำงาน มีหนังสือถึงผู้จัดการธนาคารนครหลวงไทย ฯ ขอเอกสารสำเนารายการบัญชี เงินฝากของนายทรงชัย ฯ ระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคม ๒๕๓๕ โดยมอบให้นายวรวิทย์ ฯ และนายวิเชียร ฯ ไปติดต่อ ต่อมาวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๓ นายวิรัตน์ ฯ มีหนังสือถึงผู้จัดการ ธนาคารนครหลวงไทย ฯ อีกฉบับหนึ่งขอให้ส่งสำเนาเช็ค ๑๓ ฉบับ ซึ่งส่งจ่ายจากบัญชีกระแสรายวัน เลขที่ ๐๐๗-๑-๐๓๕๘๓-๑ ของนายทรงชัย ฯ ธนาคารนครหลวงไทย ฯ ส่งสำเนาเช็ค ๑๓ ฉบับ ให้กับคณะทำงาน เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ ในขณะเดียวกัน คณะทำงานสรุปผลการตรวจสอบ ทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องเสร็จและเสนอผู้ร้องในวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ โดยไม่นำสำเนา บัญชีกระแสรายวันและสำเนาเช็คทั้ง ๑๓ ฉบับ ของนายทรงชัย ฯ รวมเข้ากับสำนวนการสอบสวนด้วย แต่ได้เสนอเข้าสู่ที่ประชุมของผู้ร้องเช่นเดียวกัน เมื่อผู้ร้องประชุมพิจารณาเรื่องนี้ คณะทำงานได้นำเข้าหารือต่อที่ประชุม แต่ไม่ได้นำเข้าเป็นเรื่องวินิจฉัย จึงไม่ปรากฏในรายงานการประชุมของผู้ร้อง เอกสาร ดังกล่าวผู้ร้องจึงไม่ส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญ

๓.๒ ผู้ถูกร้องแถลงยืนยันข้อเท็จจริงตามคำชี้แจงและชี้แจงเพิ่มเติมสรุปได้ว่า ผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชี ฯ ต่อผู้ร้อง ระหว่างปี ๒๕๕๐ ถึงปี ๒๕๕๑ รวม ๓ ครั้ง เมื่อเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและรองนายกรัฐมนตรี และยื่นสำเนาสัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ ทั้ง ๓ ฉบับ เป็นเอกสารประกอบต่อผู้ร้องทุกครั้ง สาเหตุที่ต้องกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ เพื่อต้องการให้ภริยาและบุตรได้มีธุรกิจเป็นของครอบครัว จึงได้ร่วมกันตัดสินใจซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ของนายเกรียง ฯ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทและมีความคุ้นเคยกันมานาน ในราคา ๖๐ ล้านบาท แต่เงินสดของครอบครัวไม่พอ จึงต้องกู้ยืมเงินจากนายกฤษนันท์ ฯ นายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ ซึ่งเป็นคนคุ้นเคยและสนิทสนมกัน เมื่อได้เงินมาก็นำไปชำระค่าหุ้นให้กับนายเกรียง ฯ และนายเกรียง ฯ โอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ให้กับภริยาและบุตรแล้ว

การกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท มีขั้นตอนดังนี้ เมื่อครอบครัวตัดสินใจเรื่องการกู้ยืมเงินแล้ว ผู้ถูกร้องหารือกับนายกฤษนันท์ ฯ เพื่อขอให้จัดหาเงินมาให้กู้ยืมในวงเงิน ๔๐ ถึง ๕๐ ล้านบาท นายกฤษนันท์ ฯ ตกลงว่าจะดำเนินการให้และนำมามอบให้งวดแรก ๒ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ ผู้ถูกร้องลงลายมือชื่อรับเงินในใบเสร็จรับเงินและมอบให้นายกฤษนันท์ ฯ และแจ้งให้นายกฤษนันท์ ฯ ทราบว่า ครั้งต่อๆ ไปจะให้นายอภัย ฯ ซึ่งรู้จักกับผู้ถูกร้องมานานแล้วเป็นผู้มารับเงินและนำใบเสร็จมาให้ หลังจากนั้นนายอภัย ฯ มารับเงินและนำใบเสร็จมาให้อีก ๑๒ ครั้ง โดยผู้ถูกร้องลงลายมือชื่อรับเงินให้ทุกครั้ง รวม ๔๕ ล้านบาท ต่อมาประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๓๕ นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งกับผู้ถูกร้องว่า เงิน ๔๕ ล้านบาท ที่นำมาให้กู้ยืมเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ บริษัท เอ เอ เอส ฯ ต้องการให้ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้ยืมเงินให้ถูกต้อง รวมทั้งหาหลักประกันการกู้ยืมเงินด้วย ผู้ถูกร้องตกลงขอให้มียุทธะเวลาการชำระหนี้ ๕ ปี และให้ถึงกำหนดชำระไม่พร้อมกัน เพื่อทยอยชำระคืน โดยให้ทำสัญญากู้ยืมเงิน ๓ ฉบับ กำหนดชำระห่างกันงวดละ ๒ เดือน งวดแรก ๒๐ ล้านบาท งวดที่สอง ๑๕ ล้านบาท งวดที่สาม ๑๐ ล้านบาท คิดดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี ผู้ถูกร้องเสนอหลักประกันเป็นหุ้นธนาคารเอเชีย ฯ ของผู้ถูกร้องและภริยา ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น โดยลงลายมือชื่อสลักหลังใบหุ้นเป็นการโอนลอยมอบให้ถือไว้ นายกฤษนันท์ ฯ ตกลง ต่อมาประมาณต้นเดือนมกราคม ๒๕๔๐ นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งว่า จัดเตรียมสัญญาเสร็จแล้วและมอบให้นายพิรพล ฯ ซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจของบริษัท เอ เอ เอส ฯ นำมาให้ผู้ถูกร้องลงลายมือชื่อที่บ้านผู้ถูกร้อง ในวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๐ โดยแจ้งให้นายอภัย ฯ มาที่บ้านเพื่อลงลายมือชื่อเป็นพยานด้วย ในวันลงลายมือชื่อในสัญญากู้ยืมเงิน นางสาวอุณาภรณ์ ฯ นำเบี้ยประชุมมามอบให้ผู้ถูกร้องที่บ้าน ผู้ถูกร้องจึงขอร้องให้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับด้วย

สำหรับเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท ที่ผู้ถูกร้องรับมา ๑๓ งวด นั้น เมื่อได้รับมาแต่ละงวด ผู้ถูกร้องแจ้งให้นายเกรียง ฯ มารับที่บ้านของผู้ถูกร้อง เพื่อเป็นการชำระค่าหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ โดยแจ้งให้นายเกรียง ฯ ดำเนินการเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ และโอนหุ้นให้ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้องไปก่อน ส่วนเงินค่าหุ้นที่ยังขาดอยู่อีก ๑๕ ล้านบาท จะนำมาใช้ให้ในภายหลัง นายเกรียง ฯ ดำเนินการเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ จาก ๑ ล้านบาท เป็น ๖๐ ล้านบาทและโอนหุ้นให้ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้องทั้ง ๔ คนๆ ละ ๑๒๐,๐๐๐ หุ้น แต่ในที่สุดผู้ถูกร้องไม่สามารถหาเงิน ๑๕ ล้านบาท มาใช้ค่าหุ้นให้นายเกรียง ฯ ได้ จึงให้บุตรทั้ง ๔ คน โอนหุ้นคืนให้ นายเกรียง ฯ คนละ ๔๐,๐๐๐ หุ้น คงเหลือหุ้นคนละ ๘๐,๐๐๐ หุ้น สำหรับหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ในส่วนที่ภริยาถืออยู่ ผู้ถูกร้องได้ขอให้ภริยาโอนให้นางกัญญวรี จันทรวพวงศ์ ในภายหลัง เพื่อเป็นการเพิ่มหลักประกันเงินกู้ยืมจำนวนดังกล่าว ตามที่บริษัท เอ เอ เอส ฯ เรียกร้อง เนื่องจากหุ้นธนาคารเอเชีย ฯ ที่ใช้เป็นหลักประกันเงินกู้ยืมไว้ก่อนหน้านั้นมีมูลค่าลดลง

ผู้ถูกร้องตอบข้อซักถามของผู้แทนผู้ถูกร้อง ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญเพิ่มเติม สรุปได้ว่า ก่อนที่ผู้ถูกร้องจะตัดสินใจลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ได้ของบุคคล ปี ๒๕๓๕ ของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ มาตรวจสอบ พบว่า มีทรัพย์สินประเภทอสังหาริมทรัพย์ประกอบด้วย ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างแสดงราคาไว้ ๕๓ ล้านบาทเศษ ผู้ถูกร้องได้ขอสำเนาโฉนดที่ดินทั้งหมดส่งไปให้กรมที่ดินตรวจสอบความถูกต้องและประเมินราคา ได้รับแจ้งจากกรมที่ดินว่า ที่ดินของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ทั้งหมดมีมูลค่าตามราคาประเมินของทางราชการ รวมทั้งสิ้นเป็นเงินประมาณ ๓๕ ล้านบาท ส่วนรายได้ของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ตามงบดุลประจำปี สิ้นสุดวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๓๕ บริษัท รอยัล ลานนา ฯ มีรายได้ ๑ ล้านบาทเศษ ปี ๒๕๓๕ บริษัท รอยัล ลานนา ฯ มีการลงทุนในบริษัทอื่น ๗๓ ล้าน ๗ แสนบาทเศษ จากงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ปี ๒๕๓๕ และปี ๒๕๔๐ ต่างระบุว่า บริษัท รอยัล ลานนา ฯ มีเงินได้จากการปันผลและมีการลงทุนในบริษัทอื่น จึงตัดสินใจซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ เพราะเห็นว่า ซื้อแล้วมีกำไรทันทีจากมูลค่าของทรัพย์สินและการลงทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ อย่างน้อย ๒๐ ล้านบาท ผู้ถูกร้องนำเงินไปชำระเป็นค่าหุ้นให้กับนายเกรียง ฯ ครั้งแรก ๒ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ ครั้งที่สอง ๕ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ บริษัท รอยัล ลานนา ฯ ประชุมผู้ถือหุ้น ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๕ ลงมติให้มีการเพิ่มทุนจดทะเบียนของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ เป็น ๖๐ ล้านบาท แล้วประชุมผู้ถือหุ้น ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เพื่อยืนยันมติของการประชุมผู้ถือหุ้น ครั้งที่ ๑ หลังจากนั้น กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ รับผิดชอบการเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๓๕

ส่วนการโอนหุ้น บริษัท รอยัล ลานนา ฯ จดทะเบียนโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ให้กับภริยาและบุตรของผู้ถูกร้อง เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นไปตามมติที่ประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้น เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๐ คงเหลือผู้ถือหุ้นเดิม ๒ คน คือ นายเกรียง ฯ และนายกิติ สินธุเสก คนละ ๑ หุ้น ผู้ถือหุ้นใหญ่ประกอบด้วย ภริยาผู้ถูกร้อง ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น นางสาววงกขรัตน์ ขจรประศาสน์ นางสาวปัทมารัตน์ ขจรประศาสน์ นายศิริวัฒน์ ขจรประศาสน์ และนางสาวฉวีพร ขจรประศาสน์ คนละ ๑๒๐,๐๐๐ หุ้น ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกร้องคืนหุ้นของบุตร ๔ คนๆ ละ ๕๐,๐๐๐ หุ้น ให้กับนายเกรียง ฯ เพราะไม่สามารถหาเงิน ๑๕ ล้านบาท มาเพิ่มให้ครบ ๖๐ ล้านบาทได้ คงเหลือหุ้นของบุตร ๔ คนๆ ละ ๘๐,๐๐๐ หุ้น รวม ๓๒๐,๐๐๐ หุ้น เป็นเงิน ๓๒ ล้านบาท รวมกับของภริยา ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท จากเงินจำนวนนี้ นายเกรียง ฯ คืนเป็นเงินสด ๑ ล้านบาท ให้กับผู้ถูกร้อง

ประเด็นเรื่องการโอนหุ้นของภริยาในบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ให้กับนางกัญญารีย์ ฯ สืบเนื่องจากหุ้นธนาคารเอเชีย ฯ ซึ่งผู้ถูกร้องใช้เป็นหลักประกันหนี้เงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท มีราคาตกจากหุ้นละ ๓๕.๓๕ บาท เหลือหุ้นละ ๒๒.๓๕ บาท ในวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ และเหลือหุ้นละ ๑๘ บาท ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ มูลค่าหุ้นธนาคารเอเชีย ฯ ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ซึ่งเคยคำนวณได้ ๖๐ ล้านบาท และค้ำกับหนี้ ๔๕ ล้านบาท ที่กู้ยืมจึงไม่เพียงพอ บริษัท เอ เอ เอส ฯ ขอให้ผู้ถูกร้องเพิ่มหลักประกัน ผู้ถูกร้องให้ภริยาโอนหุ้นในบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น โดยใส่ชื่อของนางกัญญารีย์ ฯ ในขณะที่หนี้ยังไม่ถึงกำหนดชำระตามสัญญา นั้น เป็นไปตามคำแนะนำและความต้องการของบริษัท เอ เอ เอส ฯ โดยผู้ถูกร้องเชื่อว่า เมื่อใช้หนี้เสร็จจะได้รับหุ้นคืนตามหนังสือของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๐

ผู้ถูกร้องตอบข้อซักค้านของผู้แทนผู้ร้อง เป็นประเด็นสำคัญเพิ่มเติม สรุปได้ว่า กรณีเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท ที่ผู้ถูกร้องตอบในสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ว่า ให้นำเงินไปลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ฯ เป็นการซื้อหุ้นให้บุตรทั้ง ๔ คน เป็นเงิน ๓๒ ล้านบาท ลงทุนทำไร่ร่วมกับบริษัท ชาละวัน ฯ และเลี้ยงนกกระจอกเทศกับบริษัท ฟาร์มพิจิตรไทยปศุสัตว์ ฯ ที่จังหวัดพิจิตร ต่อมาให้การกับผู้ร้อง และเบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า เงินทั้ง ๔๕ ล้านบาท นำไปซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ทั้งหมด นั้น ข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่เบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญ ส่วนเหตุผลที่ตอบในสภาผู้แทนราษฎรว่า นำเงินไปซื้อหุ้นเพียง ๓๒ ล้านบาท แล้วนำไปลงทุนอย่างอื่นด้วยนั้น เพราะการอภิปรายในสภาผู้แทนราษฎร ฯ ไม่ได้ลงลึกในรายละเอียดว่า นำเงิน ๔๕ ล้านบาท ไปทำอะไรบ้าง เพียงแต่อภิปรายอย่างกว้างๆ ว่า นำเงินไปลงทุนให้กับบุตร ๔ คน รวม ๓๒ ล้านบาท โดยไม่ได้กล่าวถึงภริยาและบุตรที่มีอาชีพทำไร่ทำสวน และเลี้ยงนกกระจอกเทศ ซึ่งเป็นการกล่าวคนละตอนกัน

ในการลงทุนซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ผู้ถูกร้องมีหลักฐานว่า นายเกรียง ฯ ได้รับเงินค่าหุ้นจากผู้ถูกร้อง ครั้งที่หนึ่ง ๒ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ ครั้งที่สอง ๕ ล้านบาท วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ ครั้งที่สาม ๒ ล้านบาท วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๕ ครั้งที่สี่ ๔ ล้านบาท วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕ ครั้งที่ห้า ๕ ล้านบาท วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ ครั้งที่หก ๓ ล้านบาท วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ครั้งที่เจ็ด ๒.๕ ล้านบาท วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ครั้งที่แปด ๘.๕ ล้านบาท วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ครั้งที่เก้า ๕ ล้านบาท วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ครั้งที่สิบ ๓ ล้านบาท วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ครั้งที่สิบเอ็ด ๒ ล้านบาท วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ ครั้งที่สิบสอง ๑ ล้านบาท วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ และครั้งที่สิบสาม ๒ ล้านบาท วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ โดยนายเกรียง ฯ รับเงินไปถูกต้องตรงตามจำนวนและวันที่ระบุไว้ในใบรับเงิน

ผู้ถูกร้องอ้างว่า ได้ตรวจสอบฐานะของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ จากงบดุลปี ๒๕๓๕ ซึ่งต้องกระทำก่อนวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ อันเป็นวันชำระค่าหุ้นครั้งแรก พบว่าบริษัท รอยัล ลานนา ฯ มีรายได้จากเงินปันผล ๑,๐๒๐,๐๐๐ บาท มีสินทรัพย์ ๕๔ ล้านบาทเศษ โดยสินทรัพย์ที่เป็นที่ดินและอาคาร มีมูลค่า ๕๓ ล้านบาทเศษ แม้ว่าจะขาดทุนสุทธิ ๘,๕๐๐ บาท เพราะรายได้จากการขายไม่มี แต่พิจารณาหลักทรัพย์ที่มีอยู่ ซึ่งคำนวณแล้วมีมูลค่าถึง ๗๕ ล้านบาท ผู้ถูกร้องจึงตัดสินใจซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ

๑.๓ นายทรงชัย ฯ พยานตอบผู้แทนของผู้ถูกร้องและผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีสาระสำคัญเพิ่มเติมจากที่ให้การต่อผู้ร้องสรุปว่า นอกจากทำธุรกิจในประเทศไทยแล้ว ยังทำธุรกิจการท่องเที่ยวที่ประเทศสิงคโปร์ มีเงินฝากอยู่ในสิงคโปร์ ๓๐๐ กว่าล้านบาท และตอบเรื่องจำนวนเงินตามเช็คไม่ตรงกับจำนวนเงินที่ให้นายกฤษณ์นรินทร์ ฯ กู้ยืม ทั้งๆ ที่ได้แจ้งให้ทราบล่วงหน้าแต่ละงวดว่า เป็นเพราะมีเพื่อนมาก และมายืมเงินเสมอ จึงเขียนเช็คให้ และที่บ้านต้องเตรียมเงินสดไว้อีกส่วนหนึ่ง กรณีที่เบิกเงินตามเช็คไม่พอกับจำนวนที่จะต้องให้กู้ยืม จะนำเงินสดที่มีสำรองอยู่ที่บ้านรวมเข้าไปด้วย กรณีเช็คที่ยื่นประกอบคำแถลงของผู้ถูกร้อง ๑๓ ฉบับ มีอยู่ฉบับหนึ่ง ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ เงิน ๕๘๐,๐๐๐ บาท ไม่เกี่ยวกับอีก ๑๒ ฉบับ เพราะฉบับนี้ไปเบิกภายหลังเป็นการเบิกให้กับผู้อื่นอีกต่อหนึ่ง ในวันเดียวกัน หลังจากเบิกเงินสดมาแล้ว ๒,๘๐๐,๐๐๐ บาท

ในเรื่องการเบิกเงินจากธนาคารตามเช็ค ๑๒ ฉบับ นายทรงชัย ฯ ตอบว่าได้ให้ลูกน้องไปเบิกแทน ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ ให้นายวัชรชัยไปเบิก ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท มีการโอนไปต่างประเทศ ๘๖๗,๗๔๔.๘๐ บาท คงรับเงินสด ๓,๙๓๒,๒๕๕.๒๐ บาท ครั้งที่สอง วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๕ ให้นายไพบูลย์ไปเบิก ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่สาม เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕

ให้นายพิเชษฐ (บอล) ไปเบิก ๔,๒๔๕,๐๐๐ บาท ครั้งที่สี่ เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ ไปเบิก ๔,๗๗๖,๕๐๐ บาท นึกไม่ออกกว่าให้ใครไปเบิก เพราะดูลายมือชื่อแล้วอ่านไม่ออก ครั้งที่หก เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ให้นายนริศ เจริญสุข ไปเบิก ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่เจ็ด เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ให้นางเพ็ญศรี ฯ (กริยา) เป็นผู้ลงลายมือชื่อในเช็คเบิกเงิน ๕,๐๐๕,๐๐๐ บาท แต่ผู้ไปเบิกไม่ทราบว่าเป็นใคร ครั้งที่แปด เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕ เบิก ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท ดูตามลายมือชื่อผู้ไปเบิก สงสัยชื่อต๊่เล็ก ครั้งที่เก้า เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕ เบิก ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นบุลากรแฟนของลูกน้องคนหนึ่งชื่ออ้อตไปเบิกด้วยกัน ครั้งที่สิบ เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ เบิก ๑,๕๖๐,๐๐๐ บาท ให้นายสันต์ กว่างศิริพร ซึ่งเป็นเพื่อนคนหนึ่งเปิดร้านขายเครื่องไตรพระ อยู่แถวเสาชิงช้า เป็นผู้ไปเบิก ส่วนเรื่องใบรับเงินที่นายกฤษนันท์ ฯ ออกให้แก่ นายทรงชัย ฯ มีทั้งหมด ๑๒ ฉบับ ผู้ลงลายมือชื่อในใบรับเงินมีแต่ นายกฤษนันท์ ฯ เมื่อนายกฤษนันท์ ฯ รับเงินแล้ว ลงลายมือชื่อในใบรับเงิน แล้วมอบให้แก่ นายทรงชัย ฯ ทุกครั้ง เพื่อเป็นหลักฐานเก็บไว้ที่ นายทรงชัย ฯ

ประเด็นเกี่ยวกับดอกเบี้ย ตามบันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงินระหว่างนายทรงชัย ฯ กับ นายกฤษนันท์ ฯ คิดดอกเบี้ยร้อยละ ๑๒ ต่อปี นายทรงชัย ฯ อ้างว่า ไม่ได้ทวงถาม แต่ได้รับชำระดอกเบี้ยแล้ว ๓ ล้านบาท เพียงครั้งเดียว เป็นเงินสด โดยนายกฤษนันท์ ฯ เอาไปให้ที่บ้าน แต่ นายทรงชัย ฯ ไม่ได้ทำหลักฐานรับเงินดังกล่าว สำหรับต้นเงินยังไม่ได้รับคืน

ประเด็นเกี่ยวกับการรับเงินจากธนาคาร ถ้าไปเบิกเองส่วนมากนำลงไปใส่ ถ้าลูกน้องไปเบิกจำนวนไม่มาก เช่น ๑ ถึง ๒ ล้านบาท ก็ใส่ในเสื้อคลุมได้ ถ้ามากกว่านั้นจะเอากระเป๋าเดินทางไปใส่ ธนบัตรที่เบิกมาเป็นชนิดฉบับละพันบาททั้งหมด โดยธนาคารจะมัดเป็นปึกๆ ละ ๑ ล้านบาท เหตุที่มอบให้คนไปเบิกไม่ซ้ากันเพราะเพื่อความปลอดภัย

๗.๔ นายกฤษนันท์ ฯ พยานตอบผู้แทนของผู้ถูกร้องและผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีสาระสำคัญเพิ่มเติมจากที่ให้การต่อผู้ร้องสรุปว่า เจื่อนใจหรืออำนาจของกรรมการบริษัท เอ เอส ฯ ซึ่งมีกรรมการ ๔ คน ประกอบด้วย นายกฤษนันท์ ฯ นายอนุศักดิ์ ฯ นายคลัง ฯ และ นายอนุรักษ์ อินทรภูวศักดิ์ กรรมการคนหนึ่งสามารถลงลายมือชื่อทำนิติกรรมทุกอย่างของบริษัท เอ เอส ฯ ได้ คณะกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๓๕ เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๕ ที่ประชุมเห็นชอบให้โอนหนี้ ๔๕ ล้านบาท ของกรรมการเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ เพราะเห็นว่าผู้ถูกร้องหรือผู้กู้ยืมเป็นผู้มีชื่อเสียง มีฐานะดี มีเครดิตดี ประกอบกับหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นใบหุ้นของธนาคารเอเชีย ฯ มีมูลค่าคุ้มกับมูลหนี้ หลังจากได้มีการทำสัญญากู้ยืมเงิน ๓ ฉบับ ระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ โดยนายพีรพล ฯ ผู้รับมอบอำนาจแล้ว นายพีรพล ฯ นำสัญญา

กู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ พร้อมใบหุ้นเป็นหลักประกันมอบให้นายกฤษนันท์ ฯ และนายกฤษนันท์ ฯ มอบให้กับฝ่ายบัญชีและผู้สอบบัญชีภายในนำไปเก็บรักษาไว้ โดยปรึกษากับกรรมการอีก ๒ คน คือ นายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ แล้วให้นโยบายกับผู้ตรวจสอบภายในว่า ไม่ประสงค์จะให้เรื่องนี้เป็นที่เปิดเผยต่อบุคคลภายนอกโดยไม่จำเป็น เพราะเกรงว่าจะทำความเสียหายให้กับชื่อเสียงของผู้ถูกร้อง และให้นโยบายเกี่ยวกับการปฏิบัติทางบัญชีว่า ให้ลงบัญชีให้ถูกต้อง แต่พยายามไม่เปิดเผยกับบุคคลภายนอก ส่วนใบรับเงินที่ผู้ถูกร้องลงลายมือชื่อไว้ให้เพื่อเป็นหลักฐานการรับเงิน ๑๓ ฉบับ หลังจากเปลี่ยนเป็นสัญญากู้ยืมระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ แล้ว นายกฤษนันท์ ฯ ได้คืนให้กับผู้ถูกร้อง

ในการเพิ่มหลักประกัน และการโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ นายกฤษนันท์ ฯ มีหนังสือถึงผู้ถูกร้อง ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๐ ในนามของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ขอให้ผู้ถูกร้องเพิ่มหลักประกันหนี้เงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท เพราะหุ้นธนาคารเอเชีย ฯ ที่เป็นหลักประกันมีมูลค่าลดลง ผู้ถูกร้องตกลงให้นำหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ของภริยา ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น เป็นหลักประกัน โดยโอนให้เจ้าหน้าที่การเงินอาวุโสของบริษัทในกลุ่ม คือ นางกัญญารีย์ ฯ แต่ไม่มีการสลักหลังหุ้นเช่นเดียวกับหุ้นธนาคารเอเชีย ฯ ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ที่เป็นหลักประกันอยู่แล้ว เพราะบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ไม่เป็นบริษัทมหาชน ถึงเวลาบังคับชำระหนี้ จะไม่สามารถนำไปขายในตลาดหลักทรัพย์ได้ จึงต้องโอนให้บุคคลที่บริษัท เอ เอ เอส ฯ เชื่อถือได้ไว้ เหตุที่ไม่โอนใส่ชื่อบริษัท เอ เอ เอส ฯ เพราะเป็นหลักประกันประกอบกับสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ มีกำหนดเวลา ๕ ปี ถ้าครบ ๕ ปีแล้ว ผู้ถูกร้องไม่สามารถชำระคืนได้ หรือหากจะบังคับใช้หลักประกัน ก็สามารถให้เจ้าหน้าที่ของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ โอนให้กับบริษัท เอ เอ เอส ฯ ในช่วงนั้นได้

๓.๕ นายลิขิต ฯ พยานตอบผู้แทนของผู้ถูกร้องและผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๒๒ และ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีสาระสำคัญสรุปว่า พยานเป็นผู้ตรวจสอบภายในของกลุ่มบริษัท ซี ที ไอ ฯ ซึ่งมีบริษัทในเครือประมาณ ๓๐ บริษัท รวมบริษัท เอ เอ เอส ฯ ด้วย มีหน้าที่ตรวจสอบด้านการบริหาร การจัดการเกี่ยวกับการเงิน บัญชี และฐานะการเงินของกลุ่มบริษัท ทราบเรื่องการทำสัญญากู้ยืมเงิน ๓ ฉบับ จากนายกฤษนันท์ ฯ เมื่อประมาณต้นปี ๒๕๕๐ เป็นผู้ให้คำแนะนำแก่กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ให้เรียกหลักประกันเพิ่มเติมจากผู้ถูกร้อง และเสนอความเห็นที่สมควรรับหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น ที่ภริยาผู้ถูกร้องถืออยู่ เป็นหลักประกันได้ โดยเสนอความเห็นด้วยว่า ควรตรวจสอบสถานที่ตั้งของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ว่า มีสถานที่ประกอบกิจการอยู่จริงหรือไม่ จากการตรวจสอบบุคคลของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ปี ๒๕๓๘ บริษัท รอยัล ลานนา ฯ มีที่ตั้งอาคารสำนักงาน

มูลค่าที่ดิน ๓๕ ล้านบาทเศษ และอาคาร ๑๗ ล้านบาทเศษ เกี่ยวกับการรับโอนหุ้นของภริยาผู้ถูกร้อง เนื่องจากงบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไม่ได้ระบุว่า ผู้ถูกร้องเป็นลูกหนี้ ๔๕ ล้านบาท จึงแนะนำให้บริษัท เอ เอ เอส ฯ หาบุคคลที่น่าเชื่อถือมาถือแทนไปก่อน (เรียกว่า Proxy) แล้วบริษัท เอ เอ เอส ฯ ตัดสินใจให้โอนใส่ชื่อนางกัญญารีย์ ฯ ซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายการเงิน กลุ่มบริษัท ซี ที ไอ ฯ เป็นผู้ถือหุ้น โดยนางกัญญารีย์ ฯ ทำสัญญาลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ เพื่อโอนหุ้นกลับคืนให้บริษัท เอ เอ เอส ฯ ทั้งนี้ ภริยาผู้ถูกร้องโอนหุ้นให้กับนางกัญญารีย์ ฯ ตามหนังสือโอนลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐

ในการปฏิบัติตามนโยบายของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ที่ไม่ต้องการให้เปิดเผยชื่อผู้ถูกร้องในงบดุล จึงปรึกษากับผู้อำนวยการฝ่ายการเงินและบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ตกลงใช้วิธีการบันทึกในบัญชี แทนการลงในงบดุล โดยการทยอยจ่ายเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท คืนให้กับกรรมการตามปกติ ทุกครั้งที่จ่ายเงินดังกล่าวคืนกรรมการ ได้บันทึกลดยอดเงินยืมจากบัญชีเจ้าหนี้เงินกู้ยืมตามปกติของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ต่อมาเมื่อเกิดกรณีขึ้น กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ให้หารือกับผู้อำนวยการฝ่ายการเงินและบัญชี ผู้สอบบัญชี ในที่สุดมีการปรับปรุงแสดงยอดเงินให้บุคคลภายนอกกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท และปรับปรุงรายได้ดอกเบี้ยรับย้อนหลังให้ถูกต้อง ซึ่งปรากฏในงบดุลปี ๒๕๕๒ ของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ซึ่งนางรัชณี ฯ ตรวจสอบแล้ว ประเด็นเรื่องการจ่ายเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท ให้แก่กรรมการ ๕ ครั้ง ตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ โดยให้เป็นเช็ค ๑๐ ฉบับ มีกระบวนการทางด้านเอกสารแตกต่างจากการคืนหนี้ปกติที่บริษัท เอ เอ เอส ฯ ยืมกรรมการมาใช้หมุนเวียนในธุรกิจของบริษัท เอ เอ เอส ฯ คือ ใบสำคัญจ่ายจะระบุอักษรย่อ V.I.P. ซึ่งผ่านการลงลายมือชื่อตรวจสอบโดยผู้อำนวยการฝ่ายบริหาร ผู้รับเงินคือ นางกัญญารีย์ ฯ แล้วนำคืนเข้าสู่บัญชีกรรมการ ประเด็นเรื่องการเงินไม่ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการของผู้อยู่ร้อง นายลิขิต ฯ ไปร่วมฟังการสอบปากคำนายอนุศักดิ์ ฯ ตามที่คณะกรรมการเชิญไป และอธิบายเรื่องการไม่ปรากฏเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท ในงบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ฯ แต่คณะกรรมการไม่เข้าใจ ครั้งที่สองเตรียมหลักฐานไปชี้แจงพร้อมกับนายพิรพล ฯ แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้ชี้แจง

๗.๖ ผู้อยู่ร้องแถลงการณ์ด้วยวาจาและเป็นหนังสือ มีสาระสำคัญเช่นเดียวกับที่ผู้อยู่ร้องแถลงข้างต้น

๗.๗ ผู้ถูกร้องแถลงการณ์ด้วยวาจาและเป็นหนังสือ มีสาระสำคัญเช่นเดียวกับที่ผู้อยู่ร้องแถลงข้างต้น กับยกปัญหาข้อกฎหมายขึ้นต่อสู้สรุปได้ว่า การวินิจฉัยของคณะกรรมการของผู้อยู่ร้องไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ และไม่ชอบด้วยเหตุผล ย่อมนำไปสู่การวินิจฉัยที่ไม่ชอบ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้อยู่ร้อง เพราะผู้อยู่ร้องยังไม่มีอำนาจเสนอคำร้องได้ ด้วยเหตุผลต่อไปนี้

๗.๗.๑ ผู้ถูกร้องเห็นว่า การสอบสวนของคณะทำงานของผู้ร้องมีข้อบกพร่องอย่างน้อย ๖ ประการ ได้แก่ (๑) ไม่สอบสวน เรื่องการเพิ่มทุนและการลงทุนในบริษัท รอยด์ ลานนา ๆ ว่า มีอยู่จริงหรือไม่ รวมทั้งไม่ตรวจสอบการโอนหุ้นและการถือหุ้นจากสมุดทะเบียนผู้ถือหุ้นของบริษัท (๒) ไม่นำเช็ค ๑๒ ฉบับ ของนายทรงชัย ๆ รวมไว้ในสำนวนเพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัย และให้ศาลสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงแห่งคำร้องได้ (๓) ไม่สอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานการที่บริษัท เอ เอ เอส ๆ คืนเงินให้แก่กรรมการที่ให้กู้ยืมเงินไปก่อนรวมไว้ในสำนวนแล้วพิจารณาวินิจฉัย ทั้ง ๆ ที่ นายอนุศักดิ์ ๆ ให้ถ้อยคำว่า บริษัท เอ เอ เอส ๆ คืนให้แก่กรรมการแล้ว (๔) ไม่สอบสวนฐานะการเงินของนายทรงชัย ๆ ให้ถูกต้องครบถ้วน แต่กลับนำฐานะการเงินของนายทรงชัย ๆ มาเป็นเหตุในการวินิจฉัยคำร้องนี้ (๕) ไม่สอบสวนนายลิขิต ๆ ในประเด็นการคืนเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท และการไม่ลงงบดุลปี ๒๕๕๐ ของบริษัท เอ เอ เอส ๆ ทั้ง ๆ ที่นายลิขิต ๆ ไปปรากฏตัวและขอชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว แต่กลับได้รับการปฏิเสธจากคณะทำงานของผู้ร้อง และ (๖) ไม่สอบสวนและนำหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ถูกร้องในปี ๒๕๕๐ รวมสำนวน แล้วพิจารณาวินิจฉัย แต่กลับมีหนังสือขอหลักฐานไปที่ธนาคารไทยทูน ๆ สาขาพัฒนาพงศ์ เมื่อวันที่ ๑ และ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ อันเป็นวันเวลาที่ศาลกำลังไต่สวนคำร้องนี้ ทั้ง ๆ ที่ผู้ร้องไม่มีอำนาจสอบสวนคำร้องนี้ เพราะคำร้องได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลแล้ว

การสอบสวนด้วยความบกพร่องทั้ง ๖ ประการของคณะทำงานของผู้ร้องซึ่งประกอบด้วย นายวิรัตน์ ๆ หนึ่งในกรรมการของผู้ร้องเป็นประธานคณะทำงาน โดยกรรมการอื่นไม่มีส่วนรู้เห็นในการสอบสวน เป็นการสอบสวนที่มีได้ประมวลข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับพยานหลักฐานทั้งหมดในคำร้องนี้ ให้ปรากฏในสำนวน เพื่อให้ศาลพิจารณาตรวจสอบ กล่าวคือ การสอบสวนของคณะทำงานของผู้ร้องมีเจตนาตัดตอนพยานหลักฐานบางส่วนออกไป เพื่อมิให้ปรากฏในสำนวนอันมีผลทำให้ผู้ร้องซึ่งมิได้สอบสวนเรื่องนี้ แต่วินิจฉัยตามข้อเท็จจริงที่คณะทำงานเสนอ ทำให้ผู้ร้องซึ่งมีกรรมการอยู่ ๕ คน ฟังข้อเท็จจริงเท่าที่ปรากฏในสำนวนของคณะทำงาน มติของผู้ร้องแม้จะเป็นมติเอกฉันท์ก็รับฟังไม่ได้ เพราะเป็นมติที่วินิจฉัยจากการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หลักฐานที่ยืนยันว่า การสอบสวนนี้บกพร่อง ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ได้แก่ การที่ผู้ร้องทำหนังสือขอหลักฐานเพิ่มเติมไปยังบุคคลภายนอก ๒ แห่ง แห่งแรก ผู้ร้องมีหนังสือขอหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ถูกร้อง ๒๑ ล้านบาท ไปที่ธนาคารไทยทูน ๆ แห่งที่สอง ผู้ร้องมีหนังสือขอตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้เบิกเงินตามเช็คของนายทรงชัย ๆ ไปยังหน่วยงานต่างๆ ของรัฐ เช่น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กรมทะเบียนการค้า กรมการปกครอง ฯลฯ เพื่อขอตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับนายนิศ เจริญสุข ผู้เบิกเงินตามเช็คของนายทรงชัย ๆ แล้วนำมาส่งศาล

ผู้ถูกร้องเห็นว่า การรวบรวมหลักฐานเพิ่มเติมของผู้ร้องเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะคำร้องเลขขึ้นตอนของการสอบสวนของผู้ร้องไปสู่การพิจารณาของศาลแล้ว และการสอบสวนของคณะทำงาน ชัดกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบด้วยมาตรา ๒ (๑๑) และนำไปสู่การวินิจฉัยที่ไม่ชอบ การสอบสวนบกพร่องโดยการปกปิดข้อเท็จจริงและการตัดตอนพยานหลักฐานบางส่วนในสำนวนการสอบสวนออกไปทั้ง ๖ ประการ เป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ การสอบสวนของผู้ร้องซึ่งเป็นองค์กรของรัฐต้องแสดงให้เห็นว่า เป็นการใช้อำนาจรัฐโดยไม่ชอบ ไม่คำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกร้อง มีการเลือกปฏิบัติในการสอบสวนพยาน ที่ขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม นอกจากนี้ วิธีการสอบสวนของผู้ร้องขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ที่บัญญัติให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กรต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และมาตรา ๓๓ ที่บัญญัติว่า ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่า บุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ แต่ผู้ร้องกลับวินิจฉัยว่า ผู้ถูกร้องกระทำความผิดก่อนแล้วหาหลักฐานมาสนับสนุนภายหลัง เพื่อให้เป็นไปตามกระแสสังคมที่ถูกปลุกกระดม ขึ้นอย่างมีระบบ เหตุแห่งคำวินิจฉัยใดที่เป็นคุณต่อผู้ถูกร้อง ผู้ร้องจะไม่นำมารวมไว้ในสำนวน เพื่อไม่ให้ปรากฏเหตุแห่งการขัดแย้งกันเองในคำวินิจฉัย

ผู้ถูกร้องเห็นว่า เมื่อการสอบสวนเรื่องนี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำไปสู่การวินิจฉัยที่ไม่ชอบ ผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้องนี้ เพราะการสอบสวนเรื่องนี้เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบด้วยมาตรา ๒ (๑๑) และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ ซึ่งมีผลเท่ากับผู้ร้องยังมิได้มีการสอบสวนเรื่องนี้ และเนื่องจากเรื่องนี้ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ บัญญัติว่า หากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองผู้ใดจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ผู้นั้นต้องห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใดๆ เป็นเวลาห้าปี นับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง คำร้องนี้จึงเป็นคดีอาญา เพราะมีโทษหลวง เมื่อยังมิได้มีการสอบสวน ผู้ร้องจึงยังไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลได้ โดยเทียบเคียงจากเรื่องอำนาจฟ้องของพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ซึ่งบัญญัติว่า ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีใดต่อศาลโดยมิได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน ดังนั้น การที่ผู้ร้องจะเสนอคำร้องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ วรรคสอง ได้ ต้องผ่านกระบวนการสอบสวนจากผู้ร้องจนปรากฏข้อเท็จจริงที่ยุติก่อนว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชี ฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ แต่เมื่อการสอบสวนของผู้ร้องเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบ นำไปสู่การไม่ได้สอบสวน ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจเสนอคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ

ผู้ถูกร้องเห็นต่อไปอีกว่า คำร้องนี้เป็นคดีปกครอง เพราะเป็นเรื่องที่องค์กรของรัฐใช้อำนาจต่อประชาชน หลักความชอบด้วยกฎหมาย จึงเป็นหลักการอันสำคัญยิ่งที่จะต้องนำมาใช้เป็นหลักวินิจฉัยว่า การใช้อำนาจของผู้ร้องในการสอบสวน การวินิจฉัย และการยื่นคำร้องนี้ต่อศาล ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ มิเช่นนั้นแล้วเท่ากับองค์กรของรัฐสามารถใช้อำนาจรัฐโดยไม่ชอบได้ อันมีผลกระทบต่อการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องซึ่งเป็นประชาชน และได้รับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งผู้ถูกร้องมีสิทธิที่จะยกการกระทำอันไม่ชอบของผู้ร้องขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในคำร้องนี้ได้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ วรรคสอง

๗.๗.๒ ผู้ถูกร้องต่อสู้เป็นปัญหาข้อกฎหมายว่า การที่ผู้ร้องมอบหมายให้นายก้านรงค์ จันทิก เป็นผู้แทนของผู้ร้องในฐานะผู้กล่าวหาเป็นผู้ดำเนินกระบวนการพิจารณาแทนผู้ร้อง ซึ่งนายก้านรงค์ ๑ ควรนำพยานมาสืบให้ครบถ้วนตามประเด็นที่กล่าวหาตามหนังสือของผู้ร้อง ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ แต่ในการนำสืบพยาน นั้น ปรากฏว่า นายก้านรงค์ ๑ อ้างตนเองเป็นพยานเพียงปากเดียวเบิกความต่อศาลกล่าวหาผู้ถูกร้องในประเด็นต่างๆ ผู้ถูกร้องมีความเห็นในข้อกฎหมายว่า การนำสืบของผู้ร้องนั้น คงมีแต่นายก้านรงค์ ๑ เบิกความปากเดียว นายก้านรงค์ ๑ มิใช่คณะทำงานผู้ทำการสอบสวน ทั้งมิได้เป็นกรรมการของผู้ร้องที่ร่วมวินิจฉัยในเรื่องนี้ การเบิกความของนายก้านรงค์ ๑ จึงเป็นการเบิกความในลักษณะเป็นพยานบอกเล่า รับฟังไม่ได้ เพราะผู้ร้องมิได้นำนายวิรัตน์ ๑ ประธานคณะทำงานหรือกรรมการของผู้ร้องคนใดคนหนึ่งมาเบิกความยืนยันในเรื่องนี้ แม้นายก้านรงค์ ๑ จะอ้างว่า เป็นผู้แทนของผู้ร้องก็ตาม ชอบที่จะนำพยานมาสืบให้ครบถ้วน เมื่อเปรียบเทียบกับคดีอาญาของพนักงานอัยการ ซึ่งเป็นตัวแทนของทางราชการเช่นเดียวกัน พนักงานอัยการจะไม่สามารถอ้างตนเองเป็นพยาน แต่จะต้องอ้างพนักงานสอบสวนผู้สอบสวนคดีมาเบิกความรับรองสำนวนสอบสวน พร้อมทั้งนำประจักษ์พยานที่รู้เห็นมาเบิกความ จึงจะครบถ้วนกระบวนการนำสืบ ดังนั้น เมื่อการนำสืบของผู้ร้องมีลักษณะเป็นพยานบอกเล่า ศาลจึงไม่อาจรับฟังคำกล่าวหาของผู้ร้องได้ และต้องถือว่า ผู้ร้องไม่สามารถนำสืบได้ตามข้ออ้าง ชอบที่ศาลจะยกข้อกล่าวหา และเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องด้วย

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้อง คำชี้แจง คำเบิกความ และคำแถลงการณ์ ตลอดจนเอกสารประกอบของผู้ร้องและผู้ถูกร้องแล้ว เห็นว่าในเบื้องต้น เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายที่ผู้ถูกร้องยกขึ้นต่อสู้ตามข้อ ๗.๗ ที่ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องก่อน

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้... (๔) ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริง รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๖

ตามบัญชีและเอกสารประกอบที่ได้ยื่นไว้” วรรคสอง บัญญัติว่า “ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๔๖ และ มาตรา ๒๖๕ มาใช้บังคับกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติด้วย โดยอนุโลม” มาตรา ๑๔๖ บัญญัติว่า “ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วย ราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ มีหน้าที่ ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่สั่งการตามมาตรา ๑๔๕” มาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการปฏิบัติหน้าที่ ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ ตลอดจนขอให้ศาล พนักงานสอบสวน หน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ดำเนินการใดเพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจแต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคลเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามที่มอบหมาย” พิจารณาแล้วเห็นว่า ในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของ ทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผู้ร้องจึงมีอำนาจตามบทบัญญัติ ดังกล่าว การที่ผู้ร้องแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อพิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ แม้จะมีกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติร่วมอยู่ด้วยเพียง ๒ คน เมื่อผลการตรวจสอบของคณะทำงานเป็นอย่างไรแล้ว ผู้ร้อง ซึ่งเป็นผู้แต่งตั้งคณะทำงานดังกล่าวจะนำผลการตรวจสอบมาพิจารณาวินิจฉัยหรือไม่ อย่างไร ย่อมเป็น อำนาจของผู้ร้องที่จะใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัย

การที่ผู้ถูกร้องโต้แย้งว่า นายกล้าณรงค์ ๑ เป็นพยานบอกเล่า คำเบิกความของนายกล้าณรงค์ ๑ จึงรับฟังไม่ได้ นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องนี้ผู้ร้องซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญ มีอำนาจเสนอเรื่อง ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ วรรคสอง โดยมีสำนวนสอบสวน เป็นพยานหลักฐานประกอบคำร้อง หลังจากผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญแล้ว ผู้ร้องมีหนังสือ ที่ ปช. ๐๐๐๖/๒๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ และที่ ปช. ๐๐๐๑/๑๕ ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ ถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญ มอบหมายให้นายกล้าณรงค์ ๑ กับพวกอีก ๔ คน รวม ๕ คน เป็นผู้แทนในการแถลงการณ์ ตอบข้อซักถาม ซักค้าน และดำเนินการอื่นๆ ในกระบวนการพิจารณาของ ศาลรัฐธรรมนูญ นายกล้าณรงค์ ๑ กับพวก ย่อมอยู่ในฐานะเป็นผู้แทน และในฐานะดังกล่าว นายกล้าณรงค์ ๑ จึงมิใช่พยานของผู้ร้อง การปฏิบัติหน้าที่ของนายกล้าณรงค์ ๑ เป็นการแถลงให้ศาล รัฐธรรมนูญทราบถึงอำนาจหน้าที่ของผู้ร้อง และความเป็นมาของคำร้องที่มีการเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัย เพื่อนำสำนวนสอบสวนและพยานเอกสารในสำนวนสอบสวนเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาล รัฐธรรมนูญ ในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว นายกล้าณรงค์ ๑ จึงมิใช่พยานบอกเล่า ดังที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้าง ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกร้องฟังไม่ขึ้น

ข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องที่ว่า การสอบสวนของผู้ร้องไม่ชอบ คือ การสอบสวนพยานมีลักษณะเป็นการกระทำที่ขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม และมาตรา ๓๓ โดยผู้ถูกร้องมีสิทธิยกการกระทำที่ไม่ชอบของผู้ร้องขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในเรื่องนี้ได้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘ วรรคสอง นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องยังโต้แย้งอีกด้วยว่า เนื่องจากการตรวจสอบของผู้ร้องมีข้อบกพร่อง ๖ ประการ ดังที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๗.๗.๑ ผู้ร้องจึงยังไม่มีอำนาจยื่นคำร้องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาแล้ว เห็นว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามบัญชี ฯ ที่ได้ยื่นไว้ ผู้ร้องย่อมมีอำนาจหน้าที่แสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ตามที่เห็นสมควร และย่อมมีดุลพินิจในการวินิจฉัยว่ามีข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานที่รับฟังได้ประการใดบ้าง และการตรวจสอบได้ดำเนินไปไกลถึงขั้นที่พอสรุปได้ว่า มีกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ วรรคหนึ่ง เกิดขึ้นแล้วหรือไม่ ในขณะเดียวกันรัฐธรรมนูญบัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญเป็นผู้มีอำนาจ “วินิจฉัยชี้ขาด” คำร้องที่ผู้ร้องเสนอมาอีกทอดหนึ่ง ดังนั้น เมื่อผู้ร้องพิจารณาข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า มีกรณีดังกล่าวเกิดขึ้น ย่อมเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญที่จะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป ศาลรัฐธรรมนูญจึงชอบที่จะรับเรื่องไว้ พิจารณาวินิจฉัยเช่นเดียวกัน ส่วนประเด็นที่ว่า การตรวจสอบของผู้ร้องมีข้อบกพร่อง และไม่ชอบด้วยกฎหมายตามที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างหรือไม่ หรือข้อบกพร่องเหล่านั้น (ถ้ามี) จะมีผลทางกฎหมายประการใดนั้น ย่อมเป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป

ส่วนข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องที่ว่า ผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้องนี้ เพราะคำร้องนี้เป็นคดีปกครอง ซึ่งองค์กรของรัฐใช้อำนาจต่อประชาชน ต้องใช้หลักความชอบด้วยกฎหมาย เป็นหลักการสำคัญในการวินิจฉัยว่า การใช้อำนาจของผู้ร้องในการสอบสวน การวินิจฉัยและการยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า การตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สิน เป็นกระบวนการที่มีบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งในรัฐธรรมนูญ รวมทั้งกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งกำหนดขั้นตอนของการดำเนินการโดยละเอียด หากได้เป็นคดีปกครองตามที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างไม่ ฉะนั้น การใช้อำนาจของผู้ร้องในการสอบสวน การวินิจฉัยและการยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ จึงต้องเป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวบัญญัติไว้ และเมื่อกรณีเป็นเช่นนั้นแล้ว ผู้ร้องย่อมมีอำนาจหน้าที่เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดได้

ดังนั้น ข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องที่ว่า ผู้ร้องไม่มีอำนาจหรือยังไม่มีอำนาจยื่นคำร้องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งเท่ากับเป็นการโต้แย้งเพื่อตัดอำนาจฟ้องของผู้ร้อง จึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นตามคำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องวินิจฉัยชี้ขาดมีว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชี แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองดังต่อไปนี้ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่ง... (๒) รัฐมนตรี (๓) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร...” วรรคสอง บัญญัติว่า “บัญชีตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นพร้อมเอกสารประกอบซึ่งเป็นสำเนาหลักฐานที่พิสูจน์ความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าว รวมทั้งสำเนาแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในรอบปีภาษีที่ผ่านมา โดยผู้ยื่นจะต้องลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องกำกับไว้ในบัญชีและสำเนาหลักฐานที่ยื่นไว้ทุกหน้าด้วย” และมาตรา ๒๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ตามมาตรา ๒๕๑ ให้แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่มีอยู่จริงในวันที่ยื่นบัญชีดังกล่าว และต้องยื่นภายในกำหนดเวลา ดังต่อไปนี้ (๑) ในกรณีที่เป็นกรณียื่นเข้ารับตำแหน่ง ให้ยื่นภายในสามสิบวันนับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง” พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกร้องเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตามรัฐธรรมนูญ จึงมีหน้าที่ยื่นบัญชี ฯ ต่อผู้ร้อง ทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่งภายในสามสิบวันนับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกร้องยื่นบัญชี ฯ รวม ๓ ครั้ง กรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และกรณีเข้ารับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี โดยผู้ถูกร้องต้องแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่มีอยู่จริงในวันที่ยื่นบัญชีดังกล่าว ประกอบกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้...(๔) ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริง รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๖ ตามบัญชีและเอกสารประกอบที่ได้ยื่นไว้” การที่ผู้ถูกร้องยื่นบัญชี ฯ ต่อผู้ร้อง ๓ ครั้ง นั้น ผู้ร้องตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องแล้วเห็นว่า รายการทรัพย์สินถูกต้องและมีอยู่จริงตามที่ผู้ถูกร้องแสดง ส่วนรายการหนี้สินกรณีสัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ รวม ๔๕ ล้านบาทนั้น ผู้ร้องเห็นว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชี ฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕

ในการวินิจฉัยชี้ขาดของศาลรัฐธรรมนูญที่ว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชี ฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่ นั้น มีประเด็นที่ต้องพิจารณาก่อนว่า ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท จากบริษัท เอ เอ เอส ฯ จริงหรือไม่

ผู้ถูกร้องยอมรับว่า ในตอนเริ่มแรกผู้ถูกร้องมิได้กู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ โดยตรง แต่อ้างว่า เป็นการกู้ยืมเงินจากนายกฤษณ์นทร์ ฯ ก่อน เพื่อนำไปให้ภริยาและบุตรลงทุนในธุรกิจ แล้วต่อมา ได้มีการโอนการกู้ยืมเงินดังกล่าวไปเป็นการกู้ยืมเงินจากของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ตามสัญญากู้ยืมเงิน ๓ ฉบับ ส่วนนายกฤษณ์นทร์ ฯ ให้การว่า ตนมีเงินไม่พอให้กู้ยืมถึง ๔๕ ล้านบาท และต้องไปกู้ยืมเงินจากนายทรงชัย ฯ เพื่อนำมาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมอีกทอดหนึ่ง จึงมีข้อพิพาทดังนี้

๑. มีการกู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับนายกฤษณ์นทร์ ฯ จริงหรือไม่ ได้ความว่า ผู้ถูกร้องและนายกฤษณ์นทร์ ฯ อ้างในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้อง และในชั้นพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ตรงกันว่า เมื่อต้นปี ๒๕๓๕ ผู้ถูกร้องต้องการกู้ยืมเงินให้ครอบครัวลงทุนทำธุรกิจส่วนตัว ผู้ถูกร้องจึงปรึกษากับนายกฤษณ์นทร์ ฯว่าจะขอกู้ยืมเงินประมาณ ๔๐ ถึง ๕๐ ล้านบาท โดยต้องการเป็นเงินสด นายกฤษณ์นทร์ ฯ จึงนำเรื่องไปปรึกษากับนายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ ซึ่งเป็นกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ด้วยกัน มีความเห็นว่าจะไม่อาจปฏิเสธได้ แต่ต้องใช้เงินส่วนตัวของกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ทั้ง ๓ คน และจำเป็นต้องหาแหล่งเงินกู้ยืมอื่น เพื่อให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมต่อ

พิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ เป็นนักธุรกิจ การที่จะให้กู้ยืมเงินจำนวนมาก โดยไม่มีการทำสัญญากู้ยืมเพื่อเป็นพยานหลักฐานว่า มีการกู้ยืมเงินกันจริงหรือไม่ อีกทั้งข้อตกลงต่าง ๆ ที่เป็นสาระสำคัญที่ต้องมี เช่น ระยะเวลาการชำระหนี้ อัตราดอกเบี้ย การค้ำประกัน เป็นต้น ไม่ปรากฏว่า มีการตกลงและระบุไว้เช่นใด ทั้งคำให้การของนายกฤษณ์นทร์ ฯ เองที่ขัดแย้งกันว่า เหตุที่ให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินเพราะมีความสนิทสนมเคารพนับถือและเชื่อว่า เมื่อให้กู้ยืมเงินแล้วผู้ถูกร้องจะไม่โกง แต่ต่อมา กลับเห็นว่า เงินที่ให้กู้ยืมดังกล่าวเป็นเงินจำนวนมาก ไม่มีสัญญาชัดเจนเพื่อเป็นหลักฐานฟ้องร้อง และเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด จึงขอให้ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้ยืมเงิน แต่ไม่กล้าให้ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้ยืมเงินโดยตรง จึงขอให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ อีกทั้งใบรับเงินที่พอจะใช้เป็นหลักฐานในการฟ้องร้องกันได้ ผู้ถูกร้องกลับอ้างว่า ได้ขอคืนมาทำลายทิ้งแล้ว จึงเป็นที่สงสัยว่า มีการกู้ยืมเงินกันจริงหรือไม่

๒. ข้อพิพาทที่ว่า มีการกู้ยืมเงินระหว่างนายกฤษณ์นทร์ ฯ กับนายทรงชัย ฯ จริงหรือไม่ นั้น ได้ความว่า นายกฤษณ์นทร์ ฯ ไปหารือและติดต่อขอกู้ยืมเงินจากนายทรงชัย ฯ ในวงเงิน ๕๐ ล้านบาท ซึ่งนายทรงชัย ฯ ตกลง และมีการจัดทำบันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้ยืมระหว่างนายกฤษณ์นทร์ ฯ กับนายทรงชัย ฯ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ มีนายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ เป็นผู้ค้ำประกัน มีสาระสำคัญ คือ วงเงินที่ขอกู้ยืมไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท อัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๑๒ ต่อปี ระยะเวลาชำระคืนต้นเงินและดอกเบี้ยไม่เกิน ๕ ปี นับจากวันที่ได้รับเงินกู้ยืม และจ่ายเงินกู้ยืมเป็นเงินสด และ

นายกฤษณ์นทร์ ฯ ได้มอบโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๓๔๕ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี เนื้อที่ ๑๔ ไร่ ๑ งาน ๘๖ ตารางวา ของบริษัท ซี ที ไอ ฯ ถือไว้เป็นหลักประกัน โดยทำหนังสือมอบอำนาจแบบพร้อมโอน ให้ไว้กับนายทรงชัย ฯ แล้วนายทรงชัย ฯ จ่ายเงินกู้ยืมให้นายกฤษณ์นทร์ ฯ รวม ๑๒ งวด เริ่มตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ เป็นเงิน ๔๓ ล้านบาท โดยนายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อในเช็คเพื่อส่งจ่ายเงินจากบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน เลขที่ ๐๐๗-๑-๐๓๕๘๓-๑ ธนาคารนครหลวงไทย ฯ ๑๒ ฉบับ ในวันที่ต่างกัน โดยให้บุคคลที่นายทรงชัย ฯ อ้างว่า เป็นลูกน้องไปเบิกเงินสดจากธนาคาร และนายกฤษณ์นทร์ ฯ จะมารับเงินจากนายทรงชัย ฯ ที่บ้านซอยสายลม ๒ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร เป็นเงินสดทุกครั้ง พร้อมทั้งลงลายมือชื่อในใบรับเงินให้นายทรงชัย ฯ ไว้เป็นหลักประกัน

กรณีนี้ที่ผู้ถูกร้องโต้แย้งว่า ผู้ร้องไม่นำเช็คของธนาคารนครหลวงไทย ฯ ๑๒ ฉบับ มารวมไว้ในสำนวนสอบสวนเพื่อศาลสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงตามคำร้องได้นั้น ผู้ร้องตอบชี้แจงว่า ในชั้นสอบสวนของคณะทำงาน นายทรงชัย ฯ ไม่ได้ให้การเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย นอกจากนั้นจำนวนเงินในเช็คส่วนใหญ่ไม่ตรงกับจำนวนเงินที่อ้างว่าให้กู้ยืม ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่า คำชี้แจงของผู้ถูกร้องรับฟังได้ การจะเป็นประการใดก็ตาม ศาลรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดได้เปิดโอกาสให้ผู้ถูกร้องนำเช็คทั้ง ๑๒ ฉบับ พร้อมกับหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาแสดงในชั้นพิจารณา ดังนั้น การที่ไม่มีเช็ค ๑๒ ฉบับ อยู่ในสำนวนสอบสวนตั้งแต่ต้น ซึ่งผู้ถูกร้องเห็นว่าเป็นข้อบกพร่องประการหนึ่งนั้น จึงไม่มีผลที่เป็นโทษแก่ผู้ถูกร้องแต่ประการใด

นายกฤษณ์นทร์ ฯ ให้ถ้อยคำในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้องว่า ในการขอกู้ยืมเงิน ๔๓ ล้านบาท ได้ทยอยเบิกเงินที่ขอกู้ยืมจากนายทรงชัย ฯ ตามจำนวนที่ผู้ถูกร้องแจ้ง รวม ๑๒ งวด โดยเบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า จำนวนเงินกู้ยืมที่แจ้งให้นายทรงชัย ฯ ทำให้แต่ละครั้งนั้น ผู้ถูกร้องจะโทรศัพท์แจ้งให้ทราบล่วงหน้าทุกครั้ง ซึ่งได้แจ้งให้นายทรงชัย ฯ ทราบทันที นายทรงชัย ฯ ให้ถ้อยคำในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้องว่า ก่อนที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ มารับเงิน จะต้องโทรศัพท์แจ้งล่วงหน้า และในการเบิกเงินจากธนาคาร นายทรงชัย ฯ ส่งจ่ายเช็คเงินสด ๑๒ ฉบับ แต่ปรากฏว่า มีเช็ค ๗ ฉบับที่ส่งจ่ายเงินไม่ตรงกับจำนวนที่ผู้ถูกร้องแจ้ง ดังนี้

นายกฤษณ์นทร์ ฯ แจ้งว่า ต้องการเงินสด ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ นายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเลขที่ ๐๕๓๒๕๕๑ ลงวันที่เดียวกัน เป็นเงิน ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท มีบันทึกด้านหลังเช็คว่า เบิกเงินสด ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท โอนต่างประเทศ ๘๖๗,๗๔๔.๘๐ บาท รับเงินสด ๓,๙๓๒,๒๕๕.๒๐ บาท และนายกฤษณ์นทร์ ฯ ลงลายมือชื่อในใบรับเงินวันที่เดียวกัน จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งว่า ต้องการเงินสด ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕ นายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเลขที่ ๐๕๓๖๕๔๑ ลงวันที่เดียวกัน เป็นเงิน ๔,๒๔๕,๐๐๐ บาท และนายกฤษนันท์ ฯ ลงลายมือชื่อในใบรับเงินวันที่เดียวกัน จำนวน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งว่า ต้องการเงินสด ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ นายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อส่งจ่าย เช็คเลขที่ ๐๕๓๖๕๕๘ ลงวันที่เดียวกัน เป็นเงิน ๔,๗๗๖,๕๐๐ บาท และนายกฤษนันท์ ฯ ลงลายมือชื่อในใบรับเงินวันที่เดียวกัน จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งว่า ต้องการเงินสด ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ภริยานายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเลขที่ ๐๕๓๖๕๐๗ ลงวันที่เดียวกัน เป็นเงิน ๘,๐๐๕,๐๐๐ บาท และนายกฤษนันท์ ฯ ลงลายมือชื่อในใบรับเงินวันที่เดียวกัน จำนวน ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท

นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งว่า ต้องการเงินสด ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕ นายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเลขที่ ๐๕๔๒๒๑๑ ลงวันที่เดียวกัน เป็นเงิน ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท และนายกฤษนันท์ ฯ ลงลายมือชื่อในใบรับเงินวันที่เดียวกัน จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งว่า ต้องการเงินสด ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ นายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเลขที่ ๐๕๔๒๒๕๒ ลงวันที่เดียวกัน เป็นเงิน ๑,๘๖๐,๐๐๐ บาท และนายกฤษนันท์ ฯ ลงลายมือชื่อในใบรับเงินวันที่เดียวกัน จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งว่า ต้องการเงินสด ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ นายทรงชัย ฯ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเลขที่ ๐๕๔๒๒๖๕ ลงวันที่เดียวกัน เป็นเงิน ๒,๘๔๖,๐๐๐ บาท และนายกฤษนันท์ ฯ ลงลายมือชื่อในใบรับเงินวันที่เดียวกัน จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

เห็นได้ว่า เช็คทั้ง ๗ ฉบับดังกล่าว มีจำนวนเงินไม่ตรงกับที่นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งให้ทราบล่วงหน้า โดยมีเงินขาดจำนวนไป ๓ ฉบับ คือ ฉบับลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ ขาด ๒๐๐,๐๐๐ บาท ฉบับลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ ขาด ๒๒๓,๕๐๐ บาท และฉบับลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ ขาด ๔๐,๐๐๐ บาท ส่วนเช็คอีก ๔ ฉบับ มีเงินเกินจำนวน คือฉบับลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕ เกิน ๒๔๕,๐๐๐ บาท ฉบับลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เกิน ๕๐๕,๐๐๐ บาท ฉบับลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕ เกิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท และฉบับลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ เกิน ๘๔๖,๐๐๐ บาท แต่เช็คอีก ๕ ฉบับมีจำนวนเงินตรงกับที่นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งให้ทราบล่วงหน้า นายทรงชัย ฯ เบิกความว่า เช็คที่ส่งจ่ายเงินสดในส่วนที่มีตัวเลขไม่ตรงกับจำนวนเงินที่แจ้ง แต่จ่ายเงินสดตามจำนวนที่ให้นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งในแต่ละงวด เพราะเป็นคนมีเพื่อนมาก เมื่อออกไปนอกบ้าน

ตอนเย็น เพื่อนบางคนก็มาเยี่ยมเงิน เนื่องจากไม่เคยนำเช็คเปล่าออกจากบ้าน บางครั้งเพื่อนเอาเช็คมาให้ แล้วแจ้งว่า พรุ่งนี้ให้ช่วยโอนเงินให้ด้วย ดังนั้น จึงต้องเบิกเงินส่วนหนึ่งกลับมาและอีกส่วนหนึ่งให้เพื่อนไป ส่วนที่บ้านก็จะมีเงินสดอยู่ประมาณ ๑ ถึง ๒ ล้านบาท ถ้าเบิกขาดจำนวนก็จะนำเงินสดที่มีอยู่ดังกล่าว สมทบให้ครบ กรณีที่ส่งจ่ายเช็คเป็นเศษตัวเลข เป็นการหักดอกเบี้ยไว้ล่วงหน้า ส่วนเช็คฉบับที่รับเงินสด มีเศษสตางค์ เพราะต้องโอนเงินไปต่างประเทศเป็นค่าอาหารม้า

พิจารณาแล้วเห็นว่า ก่อนที่นายกฤษณ์นทร์ ๑ จะมารับเงินกู้ยืมจากนายทรงชัย ๑ ได้แจ้งให้นายทรงชัย ๑ ทราบจำนวนล่วงหน้าทุกครั้ง เมื่อนายทรงชัย ๑ ทราบจำนวนเงินแน่นอนล่วงหน้าก่อนแล้ว จึงชอบที่จะส่งจ่ายเช็ค โดยระบุจำนวนเงินให้ตรงกับที่ได้รับแจ้งแต่ละครั้ง เพราะจะเป็นหลักฐานที่แน่นอน ชัดเจน และเป็นประโยชน์ต่อนายทรงชัย ๑ ว่าได้มีการเบิกจ่ายให้แก่กฤษณ์นทร์ ๑ จริง หากจะส่งจ่ายเช็คเพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่นด้วย ควรจะแยกเขียนเช็คต่างหาก เพราะการเขียนรวมกันในเช็คฉบับเดียว จะทำให้เป็นปัญหายุ่งยากในการลงบัญชีด้วย ดังนั้น เหตุที่นายทรงชัย ๑ กล่าวอ้าง จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้

นายทรงชัย ๑ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็ค ๑๑ ฉบับ และนางเพ็ญศรี ๑ ภริยาของนายทรงชัย ๑ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็ค ๑ ฉบับ มีผู้ลงลายมือชื่อด้านหลังเช็ค ดังที่นายทรงชัย ๑ เบิกความว่า การเบิกเงินจากธนาคารตามเช็คทั้ง ๑๒ ฉบับ ได้ใช้ให้ลูกน้องไปเบิกทุกครั้ง เช่น

วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ เงิน ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายธวัชชัย เป็นผู้ไปเบิก

วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๕ เงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายไพฑูลย์ เป็นผู้ไปเบิก

วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕ เงิน ๔,๒๔๕,๐๐๐ บาท ให้นายพิเชษฐ ชื่อเล่นว่า บอล เป็นผู้ไปเบิก

วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ เงิน ๔,๗๗๖,๕๐๐ บาท ไม่ทราบว่า ให้ใครไปเบิก เพราะอ่านลายมือชื่อไม่ออก

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เงิน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายนริศ บ้านอยู่แถวปากเกร็ด ซึ่งเป็นเพื่อนเป็นผู้ไปเบิก

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๕ เงิน ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท ให้นายดีเล็ก เป็นผู้ไปเบิก

วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕ เงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้นุลากร ซึ่งเป็นแฟนของลูกน้องคนหนึ่งชื่ออ้อด เป็นผู้ไปเบิก

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ เงิน ๑,๕๖๐,๐๐๐ บาท ให้เพื่อนชื่อนายสัณฑ์ กว่างศิริพร บ้านอยู่แถวเสาชิงช้า เป็นผู้ไปเบิก

พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่นำเช็คไปเบิกเงินไม่ซ้ำกัน ทั้งๆ ที่นายทรงชัย ฯ เบิกความว่า ให้ลูกน้องของตนไปเบิกทุกครั้ง แต่ยังมีบุคคลอื่น เช่น บุลากร ที่นายทรงชัย ฯ อ้างว่า เป็นแฟนของลูกน้อง นายนิรศ ฯ และนายสันต์ ฯ ที่อ้างว่า เป็นเพื่อน บางคนอ่านลายมือชื่อไม่ออก ซึ่งเป็นการเบิกความที่ขัดแย้งกันเอง นอกจากนี้ ในทางนำสืบของผู้ร้องพบว่า บางคนมีชื่อ ที่อยู่ และอาชีพชัดเจน เช่น นายสันต์ กว้างศิริพร นายนิรศ เจริญสุข เป็นต้น ส่วนคนอื่นๆ จากคำเบิกความของนายทรงชัย ฯ ปรากฏว่า ไม่ใช่ผู้ที่นายทรงชัย ฯ รู้จักสนิทสนม เช่น บุลากร เป็นแฟนของลูกน้องคนหนึ่งชื่ออ้อด ไปเบิกเงินสด ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท หรือที่อ้างว่า เป็นลูกน้อง เช่น นายดีเล็ก เบิกเงินสด ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท นายพิเชษฐ หรือบอล เบิกเงินสด ๔,๒๕๕,๐๐๐ บาท เป็นต้น การใช้บุคคลดังกล่าวไปเบิกเงินให้กับผู้ออกเช็คซึ่งเป็นเงินจำนวนมากเป็นหลักล้านบาท โดยอ้างว่าเพื่อความปลอดภัยนั้น เห็นว่า เช็คที่ส่งจ่ายเหล่านี้มีผู้ไปเบิกไม่ซ้ำกันเลย บางคนมีที่อยู่อาชีพชัดเจน บางคนอ่านลายมือชื่อไม่ออก บางคนก็คาดเดาชื่อ แล้วสรุปว่า เป็นลูกน้องบ้าง เป็นเพื่อนบ้าง โดยให้เหตุผลว่า ที่ต้องให้ไปเบิกไม่ซ้ำกัน เพราะเพื่อความปลอดภัยไม่อาจรับฟังได้ เพราะการเบิกเงินสดจำนวนมากขนาดนั้น น่าจะให้บุคคลที่ใกล้ชิดและไวใจได้มากที่สุดเป็นผู้เบิก หากให้บุคคลต่างๆ ดังที่อ้างเป็นผู้ไปเบิกเงินดังกล่าวจริง น่าจะนำมาเป็นพยานได้

การเบิกเงินจากธนาคารนครหลวงไทย ฯ นายทรงชัย ฯ เบิกความว่า ให้ นายกฤษนันท์ ฯ กุ้ยเงิน ๔๓ ล้านบาท โดยทยอยรับเงินไป ๑๒ ครั้ง แต่ครั้งนายทรงชัย ฯ จะส่งจ่ายเช็คให้คนของตนไปเบิกที่ธนาคารนครหลวงไทย ฯ แสดงว่า การจ่ายเงินให้กับนายกฤษนันท์ ฯ ทั้ง ๑๒ ครั้ง นายทรงชัย ฯ เป็นผู้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คทุกครั้ง ซึ่งนายทรงชัย ฯ ยืนยัน เมื่อผู้แทนผู้ถูกร้องนำเช็คพร้อมกับบัญชีกระแสรายวันให้ตรวจสอบ แต่เมื่อเบิกความเกี่ยวกับเช็คฉบับลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ส่งจ่ายเงิน ๘,๐๐๕,๐๐๐ บาท ปรากฏว่า ลายมือชื่อผู้ส่งจ่ายเป็นของภริยาของนายทรงชัย ฯ จึงเป็นการขัดแย้งกันกับที่เบิกความในตอนแรก ทั้งนี้ นายทรงชัย ฯ เบิกความ ให้เหตุผลว่า “พอดีตอนนั้นผมไปอยู่เมืองนอก แล้วคุณกฤษนันท์ ฯ ก็โทรศัพท์มาบอกว่า จะเอาเงิน ผมบอกฉันไม่เป็นไรเดี๋ยวผมจะโทรศัพท์ให้ภริยาผมไปเบิกให้ แล้วคุณก็มาเอาแล้วกัน” ทำให้เชื่อว่า เป็นการแสดงเหตุผลเพื่อให้สอดคล้องกับพยานหลักฐานที่ปรากฏในภายหลัง แต่การแสดงเหตุผลดังกล่าว มีความขัดแย้งกันเพราะนายทรงชัย ฯ เดินทางไปต่างประเทศ ในขณะที่นายกฤษนันท์ ฯ โทรศัพท์แจ้งมาว่าต้องการเอาเงิน ทำให้ยากจะทราบว่าเป็นจริงหรือไม่ แล้ว นายกฤษนันท์ ฯ โทรศัพท์มาที่บ้านนายทรงชัย ฯ หรือโทรศัพท์ไปหานายทรงชัย ฯ ในต่างประเทศ ในที่สุด นายทรงชัย ฯ เบิกความตอบข้อซักค้านผู้แทนผู้ร้องในภายหลังว่า นายกฤษนันท์ ฯ โทรศัพท์ไปที่บ้านนายทรงชัย ฯ ก่อน “เสร็จแล้วภริยาผม

ก็โทรศัพท์ไปหาผมที่เมืองนอก บอกว่า คุณกฤษณ์นทร์ ๑ โทรศัพท์มา ให้ผมโทรศัพท์กลับด้วย” แล้วนายทรงชัย ๑ แจกกับนายกฤษณ์นทร์ ๑ ว่า ภารกิจของนายทรงชัย ๑ ลงลายมือชื่อเบิกเงินได้ จึงเห็นได้ว่า การเบิกความของนายทรงชัย ๑ มีพิรุณมาตั้งแต่เริ่มต้น เมื่อข้อเท็จจริงไม่เป็นไปตามที่เบิกความตอนแรก ก็พยายามหาเหตุผลมาอธิบายในการเบิกความ และเมื่อคำเบิกความต่อมา ยังคลุมเครือ จึงต้องมาอธิบายซ้ำอีก ดังนั้น คำเบิกความในกรณีนี้ไม่ตรงกัน จึงไม่อาจรับฟังได้

นายกฤษณ์นทร์ ๑ ให้ถ้อยคำในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้องว่า ไปรับเงินจากนายทรงชัย ๑ ที่บ้านของนายทรงชัย ๑ ๑๒ ครั้ง โดยรับเป็นเงินสดทุกครั้ง การรับเงินแต่ละครั้งเป็นเรื่องระหว่าง นายกฤษณ์นทร์ ๑ กับนายทรงชัย ๑ เท่านั้น ไม่ทราบว่ามีภารกิจของนายทรงชัย ๑ ทราบเรื่องนี้หรือไม่ แต่ในชั้นพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ นายกฤษณ์นทร์ ๑ กลับเบิกความว่า ไปรับเงินจากนายทรงชัย ๑ ที่บ้านนายทรงชัย ๑ ทุกครั้ง โดย “ส่วนใหญ่จะรับจากคุณทรงชัย ๑ จำได้ว่า อาจจะมีสองครั้งหรือ สามครั้ง จะรับจากภริยาคุณทรงชัย ๑” การให้ถ้อยคำและการเบิกความจึงขัดแย้งกันอย่างเห็นได้ชัด เพราะการให้ถ้อยคำในตอนแรกเท่ากับเป็นการยืนยันว่า ไม่มีการรับเงินจากภริยานายทรงชัย ๑ เลย เนื่องจากเป็นการไปรับจากนายทรงชัย ๑ ทั้ง ๑๒ ครั้ง เพียงแต่ไม่แน่ใจว่า ภริยานายทรงชัย ๑ จะทราบเรื่องด้วยหรือไม่เท่านั้น ต่อมาที่เบิกความว่า อาจจะมีสองหรือสามครั้งที่นายกฤษณ์นทร์ ๑ รับเงินจากภริยานายทรงชัย ๑ ด้วยนั้น น่าเชื่อว่า เป็นการเบิกความเพื่อให้สอดคล้องกับหลักฐานของ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ซึ่งปรากฏว่า ในช่วงวันเวลาที่อ้างว่ามีการ ส่งมอบเงินกันนั้น นายทรงชัย ๑ อยู่ในต่างประเทศแล้วนั่นเอง

นายกฤษณ์นทร์ ๑ เบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า งวดแรกได้นำเงินสดของกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ๑ ให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมก่อน ๒ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ โดยนำไปให้ผู้ถูกร้อง ที่บ้านถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรีนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่นายกฤษณ์นทร์ ๑ นำเงินสด ๒ ล้านบาท ไปให้ผู้ถูกร้องในวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ ทั้งๆ ที่นายกฤษณ์นทร์ ๑ กับนายทรงชัย ๑ จัดทำบันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงิน ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ไว้แล้ว จึงไม่มีเหตุผลว่า เหตุใดต้องปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปถึงหนึ่งเดือนเศษ จึงนำเงินไปมอบให้ผู้ถูกร้องและเมื่อไม่ปรากฏว่า มีความจำเป็นเร่งด่วนหรือมีเหตุผลพิเศษอย่างไร เหตุใดจึงเอาเงินสดของกรรมการให้ผู้ถูกร้อง และ ที่นายกฤษณ์นทร์ ๑ เบิกความต่อไปว่า “ส่วนที่เหลือ ๕๓ ล้านบาท เป็นเงินของที่กู้มาจากคุณทรงชัย ๑ ทายอดเบิกมาจากคุณทรงชัย ๑” โดย “ได้ขอให้คุณทรงชัย ๑ จ่ายเป็นเงินสด และก็ขอเป็นงวดๆ โดย เรียนกับคุณทรงชัย ๑ ว่า ถ้าเผื่อว่าจะเบิกวงเงินนี้ก็โทรศัพท์ไปบอกวันหรือสองวันล่วงหน้าก่อน” เห็นได้ว่า ตามคำเบิกความ นายกฤษณ์นทร์ ๑ เบิกเงินจากนายทรงชัย ๑ ในลักษณะทยอยเบิกเป็น

งวดๆ โดยก่อนเบิกจะแจ้งล่วงหน้าก็ตาม แต่ไม่มีความสัมพันธ์กันทั้งในเรื่องจำนวนเงินและระยะเวลา การเบิกเงินแต่ละงวด ดังนั้น การที่อ้างว่ามีการเบิกเงิน ๑๒ งวด บางงวดสูงถึง ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท บางงวดต่ำเพียง ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมทั้งการเบิกบางงวดห่างกันเพียง ๕ วัน แต่บางงวดห่างกันถึง ๔๕ วันก็มี จึงไม่มีเหตุผลให้รับฟังได้

การส่งมอบและรับมอบเงินระหว่างนายกฤษณ์นทร์ ๑ กับผู้ถูกร้อง นั้น ได้ความว่า นายกฤษณ์นทร์ ๑ ไปปรับเงินจากนายทรงชัย ๑ ที่บ้านซอยสายลม ๒ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร แล้วนำเงินกลับมาที่ที่ตนทำงานอยู่ คือ บริษัท ซี ที ไอ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนรัชดาภิเษก ตรงข้าม ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ๑ โดยนัดหมายให้นายอภัย ๑ ซึ่งเป็นผู้รับมอบหมายจากผู้ถูกร้อง ให้รับเงินแทนมารับที่บริษัท ซี ที ไอ ๑ บางครั้งก็นำไปให้นายอภัย ๑ ที่บริษัท บางกอกดาต้าเซนเตอร์ จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ที่นางเลิ้ง มีเพียงหนึ่งหรือสองครั้งที่นายอภัย ๑ แจ้งล่วงหน้าว่า ให้มอบให้กับบุตรสาวของนายอภัย ๑ ซึ่งทำงานอยู่ที่บริษัท ซี ที ไอ ๑ นายกฤษณ์นทร์ ๑ เบิกความว่า การรับเงินจากนายทรงชัย ๑ ทั้ง ๑๒ ครั้ง เป็นช่วง ๕ ถึง ๖ โมงเย็นบ้าง แล้วแต่โอกาส โดยส่วนใหญ่จะไปทำงานที่บริษัทก่อน เงินที่รับจากนายทรงชัย ๑ ได้มีการเตรียมใส่กระเป๋าเดินทางไว้ให้แล้ว มีการตรวจนับเป็นปึกๆ เป็นธนบัตรฉบับละหนึ่งพันบาททั้งหมด ไม่มีเงินปลีก ก่อนที่จะนำไปทั้งกระเป๋ามอบให้กับนายอภัย ๑ ในวันเดียวกัน ก่อนรับไป นายอภัย ๑ ก็ตรวจนับเป็นปึกๆ เช่นเดียวกัน ในกรณีที่ นายกฤษณ์นทร์ ๑ นำเงินไปมอบให้นายอภัย ๑ ที่บริษัท บางกอกดาต้าเซนเตอร์ ๑ ถ้านายอภัย ๑ เตรียมกระเป๋ามาด้วย ก็จะถ่ายเงินใส่กระเป๋าที่เตรียมมา แต่ถ้าไม่ได้เตรียมกระเป๋ามา จะนำเงินไปทั้งกระเป๋า แล้วฝากบุตรสาวกลับมาคืนให้พร้อมกับใบรับเงินที่ผู้ถูกร้องลงลายมือชื่อแล้ว นอกจากนั้น นายกฤษณ์นทร์ ๑ เคยฝากเงินให้กับบุตรสาวของนายอภัย ๑ ซึ่งทำงานอยู่ที่เดียวกับตน นำกลับไปบ้านหลังเลิกงานแล้ว ประมาณ ๒ ถึง ๓ ครั้งนั้น

พิจารณาแล้วเห็นว่า การส่งมอบเงินสดเป็นจำนวนมากระหว่างนายกฤษณ์นทร์ ๑ กับผู้ถูกร้อง และมีการส่งต่อกันเป็นทอดๆ เช่นนี้ น่าจะได้คำนึงถึงเรื่องความสะดวกและความปลอดภัยเป็นสำคัญ แต่พยานก็ไม่สามารถชี้แจงขั้นตอนของการส่งมอบ และรับมอบเงินที่มีจำนวนมากดังกล่าวได้อย่างชัดเจน เช่น ผู้ใดจัดหากระเป๋าใส่เงิน เมื่อส่งมอบแต่ละครั้งต้องเปลี่ยนถ่ายกระเป๋าหรือไม่ ช่วงระหว่างการเดินทางมีผู้คุ้มกันเพื่อรักษาความปลอดภัยหรือไม่ เป็นต้น พิจารณาจากการเบิกความของพยาน เหมือนกับไม่ได้คิดจะกระทำเช่นนั้น เพราะไม่เห็นความสำคัญ เช่น ที่เบิกความว่า ฝากเงินไปกับบุตรสาวของนายอภัย ๑ ๒ ถึง ๓ ครั้ง เป็นต้น การถือเงินจำนวนมากเช่นนี้กลับบ้านหลังจากเลิกงาน จะรับฟังได้เพียงใด จึงเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยที่ผู้ใดจะถือเงินสดไว้ในครอบครองหรือขนย้ายเงินสด

แต่ละครั้งมีจำนวนสูงเป็นล้านบาท บางครั้งมีจำนวนถึง ๘.๕ ล้านบาท และไม่มียอดใดต่ำกว่า ๑ ล้านบาท แทนการถือเช็ค ซึ่งจะสะดวกและปลอดภัยกว่า อีกทั้งยังเป็นหลักฐานของการมอบหรือโอนจ่ายเงินให้กันได้อย่างดีอีกด้วย

นายกฤษนันท์ ฯ ให้ถ้อยคำในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้องว่า ชำระดอกเบี้ยให้นายทรงชัย ฯ ๑ ครั้ง เมื่อปลายปี ๒๕๓๕ เป็นเงิน ๓ ล้านบาท ส่วนนายทรงชัย ฯ ให้ถ้อยคำในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้องรับกันว่า ยังไม่ได้รับชำระต้นเงิน แต่ได้รับดอกเบี้ยเพียงครั้งเดียว ๓ ล้านบาท เมื่อประมาณปลายปี ๒๕๓๕ และในชั้นการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ นายทรงชัย ฯ เบิกความว่า นายกฤษนันท์ ฯ นำเงินสด ๓ ล้านบาท มาให้ที่บ้านโดยแจ้งว่า เป็นค่าดอกเบี้ย แต่ไม่ได้มีการทำหลักฐานการรับเงินกันไว้แต่อย่างใด ส่วนนายกฤษนันท์ ฯ เบิกความว่า “เข้าใจว่าจะมีหลักฐานอยู่ที่บริษัท แต่ที่ไม่มีหลักฐานจากคุณทรงชัย ฯ เพราะเวลานัดแนะกันไปแล้วก็เอาเงินสดไปให้” โดยเป็นเงินที่นำมาจากบัญชีรวมกันของสามคน หรือบัญชีในธนาคารของทั้งสามคน ส่วนผู้ถูกร้องไม่ทราบเรื่องนี้ ดังที่นายกฤษนันท์ ฯ เบิกความว่า “ผู้ถูกร้องไม่ทราบว่า เงินนี้นำมาจากนายทรงชัย ฯ ผู้ถูกร้องไม่ทราบว่า มีการจ่ายดอกเบี้ยให้กับบุคคลภายนอกแล้ว ๓ ล้านบาท” โดยนายกฤษนันท์ ฯ ให้เหตุผลที่ไม่แจ้งให้ผู้ถูกร้องทราบว่า “เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่อยากไปรบกวนท่าน”

จึงมีข้อพิจารณาว่า การจ่ายเงินสดถึง ๓ ล้านบาท เป็นค่าดอกเบี้ยเงินกู้ยืมนั้น เหตุใดไม่มีการทำหลักฐานการรับเงินมอบไว้ต่อกัน ทั้งๆ ที่ได้มีการทำบันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงินก่อนการจ่ายเงิน และมีใบรับเงินเมื่อจ่ายเงินแต่ละงวดแล้ว เหตุใดผู้กู้ยืมจึงต้องรีบชำระดอกเบี้ยปลายปี ๒๕๓๕ เมื่อได้รับเงินกู้ยืมงวดสุดท้ายในวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ ซึ่งมีระยะเวลาห่างกันเพียง ๔ เดือน และห่างจากการชำระเงินงวดแรก เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ เพียง ๘ เดือนเศษ ในขณะที่ระยะเวลาชำระคืนยาวถึง ๕ ปี เหตุใดการส่งมอบและรับเงินจำนวนดังกล่าว จึงกระทำโดยรู้เห็นกันเพียง ๒ คน เท่านั้น และถ้าไม่มีหลักฐานการรับเงิน แต่อ้างว่าเงิน ๓ ล้านบาท นำมาจากบัญชีรวมกันของกรรมการ ๓ คน ของบริษัท เอ เอ เอส ฯ เหตุใดไม่นำบัญชี ฯ มาแสดงต่อศาลรัฐธรรมนูญ เห็นได้ว่าคำให้การและคำเบิกความทั้งของนายกฤษนันท์ ฯ และนายทรงชัย ฯ มีพิรุณมาตลอด ไม่น่าเชื่อว่า นักธุรกิจผู้มีประสบการณ์เช่นนั้น จะทำในสิ่งที่ขาดตกบกพร่อง อันนำไปสู่การไม่มีพยานหลักฐานใดๆ ที่จะนำมาฟ้องร้องกันได้ จึงไม่น่าเชื่อว่าจะมีการจ่ายเงิน ๓ ล้านบาท

กรณีที่ผู้ถูกร้องโต้แย้งว่า ผู้ร้องไม่ตรวจสอบฐานะการเงินของนายทรงชัย ฯ ให้ถูกต้องครบถ้วนแต่นำฐานะการเงินของนายทรงชัย ฯ มาเป็นเหตุในการวินิจฉัยคำร้องนี้ นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่าความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับฐานะการเงินของนายทรงชัย ฯ ไม่เป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้คณะทำงาน

ของผู้ร้องสรุปว่า นายทรงชัย ฯ มิได้ให้นายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมเงิน ๔๓ ล้านบาทจริง นอกจากนั้น ยังเห็นว่า ฐานะทางการเงินของนายทรงชัย ฯ เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความสามารถที่จะให้นายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมเงินในวงเงินที่ตกลงกันได้ กล่าวคือ ถ้านายทรงชัย ฯ มีเงินสดเพียง ๔๓ ล้านบาท หรือสูงกว่า เงินจำนวนนี้เพียงเล็กน้อยแล้ว นายทรงชัย ฯ ย่อมไม่อยู่ในฐานะที่จะให้นายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมเงิน จำนวนนี้ได้ แต่ในขณะเดียวกัน แม้นายทรงชัย ฯ จะเคยมีเงินฝากในประเทศสูงถึง ๑๐๐ ล้านบาทเศษ หรือมีเงินฝากในธนาคารประเทศสิงคโปร์ถึง ๓๐๐ ล้านบาทเศษ ก็มีใช่จะเป็นเครื่องตัดสินว่า นายทรงชัย ฯ จะต้องให้นายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมเงินเสมอไป เพราะการกู้ยืมเงินในวงการค้าธุรกิจ ต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น ผลตอบแทนหรืออัตราดอกเบี้ยที่จะได้รับว่าคุ้มกับการให้ กู้ยืมหรือไม่ มีหลักทรัพย์ใดเป็นหลักประกันเงินกู้ ความเสี่ยงที่จะเป็นหนี้สูญมีมากน้อยเพียงใด เป็นต้น การให้กู้ยืมเงินจำนวนมากดังกล่าว คงไม่อาจนำความสัมพันธ์ส่วนตัวเป็นปัจจัยหลักเพื่อประกอบการ ตัดสินใจได้ ดังนั้น ข้อโต้แย้งดังกล่าวของผู้ถูกร้องจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้

๓. ข้อพิจารณาที่ว่า ผู้ถูกร้องนำเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท ไปซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ จริงหรือไม่ นั้น การตัดสินใจของผู้ถูกร้องในการซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ในปี ๒๕๓๕ ผู้ถูกร้อง อ้างว่า ตรวจสอบงบดุลปี ๒๕๓๕ แล้ว ปรากฏว่า บริษัท รอยัล ลานนา ฯ มีที่ดินราคา ๕๓ ล้านบาท ซึ่งกรรมที่ดินประเมินราคาแล้ว มีราคาถึง ๗๕ ล้านบาท และมีการลงทุนในบริษัทอื่นอีก ๗๓.๗๕ ล้านบาท การที่ผู้ถูกร้องอ้างว่า ตัดสินใจซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ โดย ถือเอาวันที่นายเกรียง ฯ ได้รับชำระเงินงวดแรกจากผู้ถูกร้อง แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้สอบบัญชี ตรวจสอบงบดุลบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ปี ๒๕๓๕ เสร็จเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๐ และ ที่ประชุมสามัญผู้ถือหุ้น ครั้งที่ ๑/๒๕๔๐ อนุมัติงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๐ ดังนี้ จึงเห็นว่าไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ เว้นแต่ผู้ถือหุ้นที่แท้จริงของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ จะเป็นผู้ถูกร้องหรือครอบครัวของผู้ถูกร้องเอง

มีข้อพิจารณาต่อไปว่า ในการซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ นั้น ผู้ถูกร้องต้องการซื้อหุ้นทั้งหมด ๖๐ ล้านบาท หรือเพียง ๔๕ ล้านบาท ปรากฏว่าการที่ผู้ถูกร้องติดต่อและปรึกษากับนายกฤษนันท์ ฯ ว่า จะขอกู้ยืมเงินประมาณ ๔๐ ถึง ๕๐ ล้านบาท เพื่อไปให้ครอบครัวของผู้ถูกร้องประกอบธุรกิจ ส่วนตัว ต่อมานายกฤษนันท์ ฯ นำเงินของตน นายอนุศักดิ์ ฯ และนายคลัง ฯ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ๒ ล้านบาท ไปให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ และกู้ยืมเงินสดจาก นายทรงชัย ฯ อีก ๔๓ ล้านบาท หมายความว่า ถ้าผู้ถูกร้องต้องการจะซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ทั้งหมด ๖๐ ล้านบาท ผู้ถูกร้องต้องมีเงินอยู่แล้ว ๑๕ ล้านบาท ผู้ถูกร้องชี้แจงในสภาผู้แทนราษฎร

เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๒ ว่า ผู้ถูกร้องนำหุ้นธนาคารเอเชีย ๑ เป็นจำนำการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท ให้นำบุตรลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ๑ ซึ่งเป็นการซื้อหุ้นสำหรับบุตร ๔ คน เป็นเงิน ๓๒ ล้านบาท แต่ผู้ถูกร้องให้เหตุผลในภายหลังว่า การชี้แจงในสภาผู้แทนราษฎร ไม่จำเป็นต้องให้รายละเอียดทั้งหมด ผู้ถูกร้องเบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า ให้นายเกรียง ๑ เพิ่มทุนและโอนหุ้นให้ภริยาและบุตร จำนวน ๖๐ ล้านบาทไปก่อน ส่วนเงินค่าหุ้นที่ยังขาดอยู่อีก ๑๕ ล้านบาท นั้น ผู้ถูกร้องจะจัดการหามาให้ ในภายหลัง ซึ่งต่อมาผู้ถูกร้องแถลงการณ์ต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า นายเกรียง ๑ ได้เสนอขายหุ้นทั้งหมด ในบริษัท รอยัล ลานนา ๑ แก่ผู้ถูกร้องในราคา ๖๐ ล้านบาท โดยมีข้อตกลงว่า นายเกรียง ๑ ต้องเพิ่มทุนจดทะเบียนอีก ๕๕ ล้านบาท เมื่อรวมกับทุนจดทะเบียนที่มีอยู่เดิม ๑ ล้านบาท จะเป็นทุนจดทะเบียน ๖๐ ล้านบาท เท่ากับราคาที่ตกลงซื้อขาย เพื่อจะได้นำเงินที่ได้จากการเพิ่มทุนไปชำระหนี้ ของบริษัท รอยัล ลานนา ๑ ที่มีอยู่เดิมให้หมดก่อน ผู้ถูกร้องเห็นว่า ทันทีที่ผู้ถูกร้องตกลงซื้อหุ้น บริษัท รอยัล ลานนา ๑ ดังกล่าว ผู้ถูกร้องจะได้กำไรจากมูลค่าของทรัพย์สินของบริษัท รอยัล ลานนา ๑ ทันที ประมาณ ๒๐ ล้านบาท แต่ขณะนั้นผู้ถูกร้องไม่มีเงินสดเพียงพอ จึงต้องไปกู้ยืมจากนายกฤษณ์นันทร์ ๑ ซึ่งเป็นกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ๑ เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท เมื่อรวมกับเงินสดที่ผู้ถูกร้องมีอยู่ประมาณ ๑๕ ล้านบาท จะครบ ๖๐ ล้านบาทพอดี เช่นนี้จะถือได้หรือไม่ว่า ผู้ถูกร้องมีเงินอยู่ ๑๕ ล้านบาท อีกทั้งผู้ถูกร้องต้องการซื้อหุ้นทั้งหมด ๖๐ ล้านบาท หรือต้องการซื้อหุ้นเพียง ๔๕ ล้านบาท

การที่นายเกรียง ๑ รับเงินค่าหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ๑ ครบ ๔๕ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๕ แต่ปรากฏว่า มีการทำสัญญาโอนหุ้น ๕๕๕,๕๕๘ หุ้น ให้แก่ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้อง เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๐ และจดทะเบียนโอนหุ้นเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๐ เหตุใดนายเกรียง ๑ จึงจดทะเบียนโอนหุ้นล่าช้าไปถึงเจ็ดเดือน และผู้ถูกร้องก็ไม่สอบถาม และการที่ นายเกรียง ๑ ให้ถ้อยคำในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้องยืนยันว่า ได้รับเงินจากผู้ถูกร้อง ๑๓ ครั้ง ตามวันและจำนวนเงินที่ระบุไว้ โดยรับเป็นเงินสดทุกครั้ง และได้นำไปใช้จ่ายหมุนเวียนในภารกิจของตน โดยไม่มีการนำเข้าบัญชีเงินฝากใด นายเกรียง ๑ ได้ใช้เงินไปในภารกิจใด ทั้งๆ ที่มีจำนวนมากถึง ๔๕ ล้านบาท และเหตุใดผู้ถูกร้องจึงยินยอมให้เงินที่ต้องกู้ยืมและเสียดอกเบี้ยถึงเจ็ดเดือน โดยไม่ได้รับผลตอบแทนใดๆ

การที่ผู้ถูกร้องเบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า เหตุผลที่เป็นมูลเหตุจูงใจให้ไปกู้ยืมเงินจาก นายกฤษณ์นันทร์ ๑ เพื่อนำไปลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ๑ โดยของบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ๑ มาตรวจสอบ รวมทั้งขอสำเนาโฉนดที่ดินของบริษัท รอยัล ลานนา ๑ ส่งไปให้กรมที่ดินตรวจสอบ ความถูกต้องและประเมินราคา แล้วได้รับแจ้งจากกรมที่ดินว่า ที่ดินของบริษัท รอยัล ลานนา ๑ มีมูลค่า

ตามราคาประเมินของทางราชการ รวมทั้งสิ้นประมาณ ๓๕ ล้านบาท แต่ไม่ปรากฏหลักฐานหนังสือที่ผู้ถูกร้องอ้างว่า ได้แจ้งให้กรมที่ดินตรวจสอบ และไม่มีหนังสือของกรมที่ดิน ซึ่งถือเป็นเอกสารของทางราชการ นำมาแสดงต่อศาล ข้ออ้างดังกล่าวจึงรับฟังไม่ได้

ผู้ถูกร้องอ้างในชั้นการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญว่า เมื่อนายเกรียง ฯ ดำเนินการเพิ่มทุนบริษัท รอยด์ ลานนา ฯ จาก ๑ ล้านบาท เป็น ๖๐ ล้านบาท แล้วโอนหุ้นให้ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้อง ทั้ง ๔ คนๆ ละ ๑๒๐,๐๐๐ หุ้น แต่ในที่สุดผู้ถูกร้องไม่สามารถหาเงิน ๑๕ ล้านบาท มาใช้ค่าหุ้นให้นายเกรียง ฯ ได้ จำต้องให้บุตรทั้ง ๔ คน โอนหุ้นของแต่ละคนคืนให้นายเกรียง ฯ ไปคนละ ๔๐,๐๐๐ หุ้น บุตรแต่ละคนจึงมีหุ้นเหลือคนละ ๘๐,๐๐๐ หุ้น สำหรับหุ้นที่ภริยาผู้ถูกร้องถืออยู่ ได้โอนให้นางกัญญารีย์ ฯ ในภายหลัง นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงตามเอกสารของกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ว่า เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐ ภริยาผู้ถูกร้องโอนหุ้น ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น ให้นางกัญญารีย์ ฯ นางสาวบงกชรัตน์ ฯ และนางสาวปัทมารัตน์ ฯ โอนหุ้น คนละ ๔๐,๐๐๐ หุ้น ให้นายเกรียง ฯ ส่วนนายศิริวัฒน์ ฯ และนางสาววัฒน์พร ฯ โอนหุ้นคนละ ๔๐,๐๐๐ หุ้น ให้นายกิติ ฯ และมีการจดทะเบียนต่อสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานคร กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ โดยนายเกรียง ฯ และนายกิติ ฯ ถือหุ้นคนละ ๘๐,๐๐๑ หุ้น เห็นได้ว่าข้ออ้างของผู้ถูกร้องขัดแย้งกับหลักฐานของทางราชการ เพราะถ้ามีการโอนหุ้นของบุตรทั้ง ๔ คนๆ ละ ๔๐,๐๐๐ หุ้น ให้นายเกรียง ฯ จริง นายเกรียง ฯ จะต้องถือหุ้น ๑๖๐,๐๐๑ หุ้น มิใช่ ๘๐,๐๐๑ หุ้น ตามที่ได้จดทะเบียนต่อกรมทะเบียนการค้า

นอกจากนั้น ผู้ถูกร้องยังเบิกความเกี่ยวกับการคำนวณเงินค่าหุ้นภายหลังการโอนหุ้นแล้วว่า บุตรทั้ง ๔ คน มีหุ้นที่เหลือรวมกัน ๓๒๐,๐๐๐ หุ้น มูลค่าหุ้นละ ๑๐๐ บาท คิดเป็นเงิน ๓๒ ล้านบาท และยังมีหุ้นในส่วนของภริยาเหลืออยู่ ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น มูลค่าประมาณ ๑๒ ล้านบาท รวมกันเป็นเงิน ๔๔ ล้านบาท ซึ่งไม่ครบตามจำนวนเงินลงทุน ๔๕ ล้านบาท ผู้ถูกร้องเบิกความในตอนนี้ว่า “คุณเกรียง ฯ ได้คืนเงินสดให้กับผม ๑ ล้านบาท” เพราะ “เนื่องจากว่า ถ้า ๑ ล้านบาทนั้น ตัวเลขจะเฉลี่ยให้กับบุตรไม่เท่ากัน จะเป็นเศษ เพราะฉะนั้น ก็ขอให้เป็นตัวเลขกลมๆ เหมือนกับการจัดงบประมาณให้เป็นตัวเลขกลมๆ” เนื่องจากถ้าเอา ๑ ล้านบาท ไปคำนวณสัดส่วนเป็นหุ้นแล้วจะได้เป็นหุ้น ๑๐,๐๐๐ หุ้น เมื่อนำไปกระจายให้ภริยาและบุตรแล้วจะมีเศษเหลือไม่ลงตัวพอดี กรณีนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อข้อเท็จจริงตามเอกสารการจดทะเบียนโอนหุ้น ปรากฏว่า หุ้นของภริยาผู้ถูกร้อง จำนวน ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น ถูกโอนไปเป็นของนางกัญญารีย์ ฯ แล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ จึงไม่มีหุ้นในส่วนของภริยาผู้ถูกร้องเหลืออยู่อีก จะนำมาคำนวณรวมกับบุตรทั้ง ๔ คน ซึ่งเหลืออยู่ ๓๒ ล้านบาท เป็น ๔๔ ล้านบาท ได้อย่างไร

ข้ออ้างที่ว่า ผู้ร้องไม่สอบสวนเรื่อง การเพิ่มทุนและการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ฯ นั้น ผู้ร้องชี้แจงว่า ได้ตรวจสอบแล้วพบว่า มีการเพิ่มทุนจริง ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้องมีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นจริง แต่ผู้ร้องเห็นว่า ข้อเท็จจริงเหล่านี้ไม่เกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท ของผู้ถูกร้อง พิจารณาแล้ว เห็นว่า การเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ และการที่ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้องเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทนี้ หาได้เป็นหลักฐานที่พิสูจน์ว่า ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท มาซื้อหุ้นไม่ เพราะการเพิ่มทุนและการซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ผู้ถูกร้องอาจกระทำโดยวิธีอื่นได้อีกหลายประการ ไม่จำเป็นต้องใช้เงินที่อ้างว่า ได้กู้ยืมมาซื้อหุ้น เพราะไม่มีหลักฐานแสดงว่า มีการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท จริงมาแต่ต้นแล้ว

๔. ข้อพิจารณาที่ว่า มีหลักฐานแสดงว่า มีการโอนหนี้ (หากมีจริง) ของผู้ถูกร้อง ๔๕ ล้านบาท จากเจ้าหนี้เดิมที่เป็นกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ๓ คน ไปเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ หรือไม่นั้น ได้ความว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ โดยนายพีรพล ฯ แต่ผู้เดียวไปทำสัญญาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท ที่บ้านของผู้ถูกร้อง ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี (ในสัญญาระบุว่า ทำขึ้น ณ กรุงเทพมหานคร) โดยสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ จัดทำขึ้นในวันเดียวกัน และผู้ถูกร้องในฐานะผู้กู้ยืม นายพีรพล ฯ ในฐานะผู้ให้กู้ยืม นายอภัย ฯ และนางสาวอุณาภรณ์ ฯ ในฐานะพยาน ยืนยันตรงกันว่า ไม่มีการรับ - จ่ายเงินกันในวันทำสัญญา ซึ่งทำขึ้นในวันเดียวกัน แต่ตามหนังสือรับรองของสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานคร กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ บริษัท เอ เอ เอส ฯ มีกรรมการ ๔ คน ประกอบด้วย นายอนุศักดิ์ ฯ นายกฤษนันท์ ฯ นายคลัง ฯ และนายอนุรักษ์ อินทรภูวศักดิ์ จำนวนหรือชื่อกรรมการซึ่งลงชื่อผูกพันบริษัทได้ คือ กรรมการหนึ่งคน ลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัท ซึ่งตรงกับคำให้การของนายอนุศักดิ์ ฯ ในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้อง แต่ตามหนังสือมอบอำนาจลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๕ ซึ่งนายกฤษนันท์ ฯ ในฐานะผู้มอบอำนาจได้มอบอำนาจให้นายพีรพล ฯ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการฝ่ายบริหารของบริษัท ในฐานะผู้รับมอบอำนาจ มีอำนาจลงลายมือชื่อและประทับตราของบริษัทในฐานะผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท ในกิจการทั้งหลาย รวมทั้งอำนาจทำนิติกรรมให้กู้ยืมด้วยนั้น การมอบอำนาจดังกล่าวมีผลในทางกฎหมายเพียงใด การลงลายมือชื่อในสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ ของนายพีรพล ฯ ดังกล่าว มีผลผูกพันบริษัทหรือไม่ เหตุใดไม่มีการนำเรื่องนี้แจ้งที่ประชุมของบริษัท เอ เอ เอส ฯ เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๕ การที่นายกฤษนันท์ ฯ และนายอนุศักดิ์ ฯ อ้างว่า ต้องแปลงหนี้ส่วนตัวเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ เพราะกังวลใจว่า จะไม่มีหลักฐานฟ้องร้องนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า การอ้างเช่นนี้ไม่มีเหตุผลที่จะรับฟังได้ เพราะนายกฤษนันท์ ฯ และนายอนุศักดิ์ ฯ มีความไวใจให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินกันมาแล้ว โดยที่ไม่กลัวจะไม่ชำระหนี้แต่อย่างใด ข้ออ้างของนายกฤษนันท์ ฯ และนายอนุศักดิ์ ฯ จึงฟังไม่ขึ้น

นอกจากนี้ การที่นายกฤษณ์นทร์ ฯ และนายลิจิต ฯ อ้างว่า ที่ไม่ลงหลักฐานการกู้ยืมเงินของผู้ถูกร้อง ในเอกสารทางบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ฯ เพราะต้องการปกปิดไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดล่วงรู้ เนื่องจากเกรงว่า ผู้ถูกร้องจะเสียชื่อเสียงนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกร้องมีหน้าที่ยื่นบัญชี ฯ ทั้ง ๓ ครั้ง และการยื่นบัญชี ฯ ของผู้ถูกร้องระบุรายการหนี้สินไว้แล้วว่า เป็นหนี้บริษัท เอ เอ เอส ฯ ๔๕ ล้านบาท ซึ่งในส่วนรายการหนี้สินนี้ ผู้ร้องได้เปิดเผยบัญชี ฯ รวมทั้งหลักฐานต่อสาธารณชนไปแล้ว ก่อนที่จะมีการทำงานของบัญชี ฯ ประจำปี ๒๕๕๐ จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องปกปิดไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดล่วงรู้ เพราะเกรงว่า ผู้ถูกร้องจะเสียชื่อเสียง และที่ผู้ถูกร้อง นายกฤษณ์นทร์ ฯ และนายอนุศักดิ์ ฯ ให้ถ้อยคำว่า ผู้ถูกร้องขอกู้ยืมเงินนายกฤษณ์นทร์ ฯ ๔๕ ล้านบาท เป็นการส่วนตัว โดยรับเป็นเงินสด ๑๓ ครั้ง ในระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ ต่อมาเกิดความกังวลใจ เนื่องจากการกู้ยืมเงินไม่มีสัญญาชัดเจนเพื่อการฟ้องร้อง จึงโอนหนี้ดังกล่าวให้เป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ และมีการทำสัญญากู้ยืมเงิน ๓ ฉบับขึ้น นั้น เมื่อผู้ร้องตรวจสอบรายการเงินให้กู้ยืมในระบบบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ซึ่งแสดงในหลักฐานตามงบดุล ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นปีที่ระบุว่า มีการโอนหนี้ให้ผู้ถูกร้องเป็นผู้กู้ยืมจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไม่พบรายการเงินให้กู้ยืมดังกล่าว พบแต่รายการเงินให้กู้ยืมแก่กรรมการและพนักงาน ๑๒๐,๖๓๐ บาท ซึ่งถึงแม้เป็นจำนวนเล็กน้อย ก็ปรากฏรายการในงบดุล แต่เงิน ๔๕ ล้านบาท ถ้ามีการให้กู้ยืมกันจริง บริษัท เอ เอ เอส ฯ ต้องลงในรายการงบดุลเช่นกัน

นอกจากนี้ นางรัชณี ฯ ผู้สอบบัญชียืนยันว่า หากมีการโอนหนี้ของผู้ถูกร้องซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจะต้องมีการลงบัญชีและปรากฏในงบดุล พร้อมทั้งเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวในหมายเหตุประกอบงบการเงินด้วย แต่ปรากฏว่าไม่มีหลักฐานรายการหนี้เงินกู้ยืมดังกล่าวในงบดุล กรณีเช่นนี้ จึงเป็นการยืนยันว่าไม่มีหนี้สินใดๆ ที่จะโอนเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ แม้อ่อนนายลิจิต ฯ จะเบิกความว่า มีการระบุรายการหนี้สิน ๔๕ ล้านบาท ไว้ในงบดุลปี ๒๕๔๒ และนางรัชณี ฯ รับรองงบดุล แต่ปรากฏว่า เป็นการรับรองงบดุลแบบมีเงื่อนไขกล่าวคือ ยังไม่รับรองรายการหนี้สิน ๔๕ ล้านบาท จึงไม่น่าเชื่อว่ามีหนี้เงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาทจริง เมื่อไม่มีหนี้เงินกู้ยืมดังกล่าว การโอนหนี้ของผู้ถูกร้องจากเจ้าหน้าที่เป็นกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ๓ คน ไปเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ตามที่ฝ่ายผู้ถูกร้องอ้าง จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

การใช้เงินคืนกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ๓ คน รวม ๕ ครั้ง ๔๕ ล้านบาท ที่นายลิจิต ฯ เบิกความว่านโยบายของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ที่ไม่ต้องการให้เปิดเผยชื่อผู้ถูกร้องในงบดุล จึงปรึกษากับผู้อำนวยการฝ่ายการเงินและบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ฯ และตกลงใช้วิธีการบันทึกในบัญชีแทน

การลงรายการในงบดุล โดยการทยอยจ่ายเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท คืนให้กับกรรมการตามปกติ ทุกครั้งที่จ่ายเงินดังกล่าวคืนกรรมการ ได้บันทึกลดยอดเงินยืมจากบัญชีเจ้าหนี้เงินกู้ตามปกติของบริษัท เอ เอ เอส ฯ นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า การบันทึกลดยอดเงินยืมจากบัญชีเจ้าหนี้เงินกู้ ฯ ตามที่กล่าวอ้าง น่าจะเป็นการบันทึกเพิ่มยอดเงินยืมจากบัญชีเจ้าหนี้เงินกู้ ฯ มากกว่า เพราะเมื่อคืนเงินให้กับกรรมการ เท่ากับกรรมการเป็นเจ้าหนี้บริษัท เอ เอ เอส ฯ เพิ่มขึ้น อีกทั้งกรรมการ เบิกความว่า ไม่ได้นำเงินที่ได้รับคืนจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไปใช้คืนนายทรงชัย ฯ ทั้งนี้ เป็นเรื่องที่น่าสงสัย เพราะการกู้ยืมเงินจากนายทรงชัย ฯ นั้น กรรมการต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๒ ต่อปี ตามบันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงินระหว่างนายกฤษณ์นทร์ ฯ กับนายทรงชัย ฯ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ แต่กรรมการสามารถกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ได้โดยไม่ต้องเสียดอกเบี้ยใดๆ จึงไม่น่าเชื่อว่าบริษัท เอ เอ เอส ฯ จ่ายเงินคืนให้แก่กรรมการเพื่อรับโอนหนี้ ๔๕ ล้านบาท จริงตามที่อ้าง

กรณีผู้ถูกร้องโต้แย้งว่า ผู้ร้องไม่สอบสวน รวบรวมพยานหลักฐานการคืนเงินกู้ยืมของบริษัท เอ เอ เอส ฯ แล้วรวมไว้ในสำนวน นั้น ผู้ร้องโต้แย้งว่า การคืนเงินเป็นเรื่องการกู้ยืมเงินที่เป็นธุรกรรมปกติของบริษัท เอ เอ เอส ฯ กับกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไม่เกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาทของผู้ถูกร้อง ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาหลักฐานการคืนเงินแล้ว เห็นตามข้อสรุปของผู้ร้องว่า ใบสำคัญจ่ายเงินคืนกรรมการเพื่อรับโอนหนี้ ๔๕ ล้านบาท ซึ่งผู้ถูกร้องอ้างว่าแตกต่างจากการใช้คืนหนี้สินในธุรกรรมปกติ โดยมีคำว่า V.I.P. อยู่ด้วย ซึ่งใบสำคัญนี้ผู้ถูกร้องยื่นประกอบการเบิกความเมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๓ นั้น เชื่อว่าเป็นเอกสารที่สร้างขึ้นเป็นการเฉพาะเพื่อนำมายื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพราะเป็นเอกสารที่ลงลายมือชื่อในกลุ่มบุคคลที่อยู่ในบริษัท เอ เอ เอส ฯ ด้วยกันเอง อีกทั้ง ยังไม่เคยนำมายื่นต่อผู้ร้องก่อนการวินิจฉัย และไม่เคยนำแสดงในที่อื่นใดมาก่อน

ส่วนข้อโต้แย้งที่ว่า ผู้ร้องไม่สอบสวนนายลิขิต ฯ ในประเด็นการคืนเงินกู้ ๔๕ ล้านบาท และการไม่ลงงบดุลในปี ๒๕๔๐ ของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ทั้งๆ ที่นายลิขิต ฯ ไปปรากฏตัวและขอชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว แต่กลับได้รับการปฏิเสธจากคณะทำงานของผู้ร้องนั้น ผู้ร้องโต้แย้งในชั้นสอบสวนนายอนุศักดิ์ ฯ ว่า คณะทำงานได้อนุญาตให้นายลิขิต ฯ เข้าร่วมฟังและให้ข้อมูลแก่คณะทำงานด้วย และนายลิขิต ฯ ได้แก้ไขสำเนานบันทึกคำให้การของนายอนุศักดิ์ ฯ เป็นจำนวนมาก ส่วนการที่คณะทำงานไม่อนุญาตให้นายลิขิต ฯ เข้าร่วมฟังและให้ข้อมูลในการสอบปากคำนายพิรพล ฯ เพราะไม่มีประเด็นสอบสวนถามเกี่ยวกับการลงบัญชีเงินให้กู้ยืม เป็นการสอบถามเกี่ยวกับการมอบอำนาจของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ให้ไปลงลายมือชื่อในสัญญากู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท ซึ่งนายลิขิต ฯ มิได้เป็นประจักษ์พยาน

ในการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาทของผู้ถูกร้อง พิจารณาแล้วเห็นว่า คำชี้แจงของผู้ร้องในประเด็นนี้พอรับฟังได้ นอกจากนั้น ศาลรัฐธรรมนูญยังเปิดโอกาสให้นายลิขิต ฯ เบิกความได้อย่างเต็มที่แล้ว ดังนั้น ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้องว่า มีข้อบกพร่องในเรื่องนี้ จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับข้อโต้แย้งที่ว่า คณะทำงานไม่สอบสวนหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ถูกร้องในปี ๒๕๕๐ แต่ทำหนังสือขอหลักฐานไปยังธนาคารไทยทูนุ ฯ อันเป็นวันเวลาที่ศาลรัฐธรรมนูญกำลังไต่สวนคำร้องนี้ ทั้ง ๆ ที่ผู้ร้องไม่มีอำนาจสอบสวนคำร้องนี้ เพราะคำร้องนี้ได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลแล้ว นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า ในกรณีนี้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจหน้าที่แต่เพียงวินิจฉัยชี้ขาดว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชี ฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่ เท่านั้น โดยไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยถึงมูลเหตุจงใจให้ผู้ถูกร้องยื่นเอกสารด้วยข้อความอันเป็นเท็จแต่อย่างใด ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องยกข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องในประเด็นนี้ขึ้นพิจารณา เพราะผลการพิจารณาจะเป็นประการใด ย่อมไม่เกี่ยวกับการพิจารณาชี้ขาดประเด็นตามคำร้องที่ผู้ร้องเสนอมา

พิจารณาจากคำให้การ คำเบิกความและพยานหลักฐานต่างๆ แล้วเห็นว่า การที่กล่าวว่ามี การเบิกเงินออกจากธนาคารเป็นเงินสด ซึ่งมีจำนวนครั้งละหลายล้านบาท แล้วส่งมอบต่อ ๆ กัน ผ่านบุคคลต่างๆ หลายทอดภายในวันเดียว เพื่อนำไปชำระค่าหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ โดยไม่มีเหตุเร่งด่วนหรือจำเป็นอย่างยี่งที่พอฟังได้ กรณีนี้มีความจำเป็นเช่นใดที่ต้องเบิกเงินจากธนาคารเป็นเงินสด ซึ่งขัดแย้งกับการปฏิบัติที่เคยเป็นมาของผู้ถูกร้องเองที่ใช้เช็คหลายครั้ง เห็นได้จากความเคลื่อนไหวของรายการในบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน เลขที่ ๐๒๖-๑-๐๐๓๗๕-๒ ธนาคารเอเซีย ฯ สาขานนทบุรี ประกอบกับสภาพความเป็นจริงของการจราจรในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สภาพความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลในปัจจุบัน การนำเงินสดครั้งละหลายล้านบาทติดตัวไปในสภาพการณ์ดังกล่าว จากต้นทางถึงปลายทางในวันเดียว โดยบางครั้งเริ่มเดินทางเวลา ๑๗.๐๐ - ๑๘.๐๐ นาฬิกา เป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุสมผลและไม่น่าเชื่อ

สำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เห็นว่า ล้วนมีความสัมพันธ์สนิทสนมกันนานนับสิบปี รวมทั้งมีความเกี่ยวโยงกันทางด้านธุรกิจอย่างใกล้ชิดด้วย ดังนั้น การที่อ้างว่า การกู้เงินดังกล่าวบุคคลในกลุ่มไม่ทราบเรื่องกันเลย คือ นายทรงชัย ฯ ไม่ทราบว่า เงินที่นายกฤษนันท์ ฯ กู้ยืมนั้น นายกฤษนันท์ ฯ นำไปให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมอีกต่อหนึ่ง ซึ่งไม่น่าเป็นไปได้ และนายทรงชัย ฯ ยังเบิกความว่า ถ้าผู้ถูกร้องขอกู้ยืมก็ไม่แน่ใจว่าจะให้หรือไม่ เพราะไม่กล้า ซึ่งหากพิจารณาว่า นายกฤษนันท์ ฯ ขอกู้ยืมก็ยืมให้กู้ยืม ถ้าผู้ถูกร้องขอกู้ยืมกลับไม่กล้าที่จะให้กู้ยืม ทั้ง ๆ ที่บุคคลเหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์สนิทสนมกันมานาน

นอกจากนั้น เมื่อจะอ้างพยานผู้รู้เห็นก็จะอ้างเฉพาะบุคคลที่สัมพันธ์ใกล้ชิดกัน โดยพยายามตัดตอนไม่ให้บุคคลอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ทั้งๆ ที่นายกฤษนันท์ ฯ นายทรงชัย ฯ นายอนุศักดิ์ ฯ นายพีรพล ฯ นายคลัง ฯ เป็นบุคคลกลุ่มเดียวกันในบริษัท เอ เอ เอส ฯ และบริษัท รอยัล ลานนา ฯ จึงไม่น่าเชื่อว่าการรับจ่ายเงินจะรู้กันเพียง ๒ คน เท่านั้น

พยานหลักฐานในรูปใบรับเงิน ที่มีการกล่าวอ้างว่า ได้จัดทำระหว่างบุคคลต่างๆ คือ ระหว่างผู้ถูกร้องกับนายกฤษนันท์ ฯ ซึ่งผู้ถูกร้องอ้างว่าทำลายไปแล้ว ระหว่างนายกฤษนันท์ ฯ กับนายทรงชัย ฯ น่าเชื่อว่า ทำขึ้นภายหลัง และระหว่างผู้ถูกร้องกับนายเกรียง ฯ ซึ่งต่อมามีกรณีที่ทำให้บุตรของผู้ถูกร้องโอนหุ้นให้นายเกรียง ฯ ปรากฏว่า ทั้งหมดจัดทำโดยไม่มีบุคคลอื่นร่วมรับรู้เป็นพยาน จึงอาจจัดทำเมื่อใดก็ได้ ทำให้เชื่อว่า เอกสารเหล่านี้มีการทำย้อนหลัง

การส่งมอบเงินงวดแรก ๒ ล้านบาท เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๕ ไม่ได้ทำเป็นสัญญากู้ยืมเงิน ทั้งๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของเงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท เพราะมีแหล่งที่มาของเงินต่างกัน และกรณีการชำระเงินค่าดอกเบี้ย ๓ ล้านบาท มีพยานเพียง ๒ คน ที่ให้ถ้อยคำในชั้นการตรวจสอบของผู้ร้องและเบิกความในชั้นการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ส่วนจะชำระเมื่อใด ไม่สามารถระบุได้ชัดเจนอ้างแต่เพียงว่า เป็นปลายปี ๒๕๓๕ จึงไม่มีน้ำหนักที่จะให้รับฟังได้

กรณีการใช้เช็คเบิกเป็นเงินสดจากธนาคาร เพื่อนำไปส่งมอบเป็นเงินกู้ยืมก็ไม่น่าเชื่อ เพราะทั้งๆ ที่ทราบล่วงหน้า ๒ ถึง ๓ วัน ว่า จะต้องส่งมอบเงินจำนวนเท่าใด กลับออกเช็ค ๗ ใน ๑๒ ฉบับ มีจำนวนไม่ตรงกับจำนวนที่จะต้องส่งมอบ ตามที่นายกฤษนันท์ ฯ แจ้งให้ทราบล่วงหน้า ทั้งบุคคลที่ไปเบิกเงินก็ไม่น่าเชื่อ เพราะการเบิกเงินครั้งละหลายล้านบาท แทนที่จะมอบให้บุคคลซึ่งไวใจได้อย่างมากไปเบิก กลับมอบให้บุคคลต่างๆ ซึ่งไม่ซ้ากันไปเบิก โดยอ้างว่าเพื่อความปลอดภัย

การซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ซึ่งผู้ถูกร้องอ้างว่า ได้ตรวจสอบงบดุลของปี ๒๕๓๕ ก่อนตัดสินใจลงทุนซื้อหุ้น ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๓๕ แต่งงบดุลของปี ๒๕๓๕ จัดทำเสร็จเดือนเมษายน ๒๕๔๐ เห็นได้ว่า เป็นการอ้างถึงสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นในขณะนั้น เพื่อเป็นเหตุผลประกอบการกระทำขณะนั้น ซึ่งข้อเท็จจริงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ หากตรวจสอบงบดุลของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ปี ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงขณะนั้น จะพบว่า บริษัท รอยัล ลานนา ฯ มีทรัพย์สินเป็นที่ดินและอาคาร ฯ มูลค่า ๕๓ ล้านบาทเศษ มีหนี้สินเป็นเงินกู้ยืมกรรมการ ๕๓ ล้านบาทเศษ และไม่มีรายได้ เพราะบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ยังไม่ได้ดำเนินงาน การนำเงิน ๔๕ ล้านบาท ไปลงทุนในบริษัทซึ่งยังไม่มีกำไรงาน อีกทั้งมีผลขาดทุน ๐.๘๔ บาทต่อหุ้น เป็นเหตุผลที่ไม่อาจรับฟังได้

การอ้างมูลค่าสินทรัพย์ของบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ว่า กรมที่ดินซึ่งเป็นหน่วยงานของทางราชการได้ประเมินราคาแล้ว แต่ไม่มีหนังสือของทางราชการหรือหลักฐานอื่นใดของผู้มีอำนาจหน้าที่มายืนยัน จึงไม่อาจรับฟังได้

การส่งมอบเงินค่าหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ๔๕ ล้านบาท โดยนายเกรียง ฯ อ้างว่านำไปใช้ส่วนตัว ไม่เข้าบัญชีธนาคารใด เป็นเรื่องที่ยากที่จะเชื่อว่าเงินจำนวนมากเช่นนั้นนำไปใช้ในภารกิจใด เหตุใดไม่ปรากฏหลักฐานให้ตรวจสอบและการที่ผู้ถูกร้องชำระเงินค่าหุ้น ๔๕ ล้านบาทไปล่วงหน้าโดยไม่มีการโอนหุ้นนานถึง ๗ เดือน และไม่มีผลตอบแทนใดๆ จึงไม่น่าจะเป็นไปได้และไม่อาจรับฟังได้

ส่วนการลงทุนซื้อหุ้นก็สืบสนว่า ผู้ถูกร้องต้องการลงทุนเท่าใด เพราะอ้างว่า กู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท เพื่อซื้อหุ้นมูลค่า ๖๐ ล้านบาท เหมือนกับว่า ผู้ถูกร้องมีเงินอยู่แล้ว ๑๕ ล้านบาท แต่เมื่อจะรับโอนหุ้น กลับอ้างว่า ยังขาดเงินอยู่อีก ๑๕ ล้านบาท และเมื่อจะโอนหุ้นคืนผู้ถือหุ้นเดิมก็อ้างว่าโอนหุ้นของบุตร ๔ คน คืนให้นายเกรียง ฯ คนเดียว แต่ข้อเท็จจริงกลับคืนให้นายเกรียง ฯ และนายกิติ ฯ ซึ่งเป็นเรื่องที่ขัดแย้งกัน จึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับการโอนหนี้ไปเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ อ้างเรื่องนโยบายการรักษาความลับของลูกค้าหนี้ทั้งหลาย ที่บัญชี ฯ ที่ผู้ถูกร้องแสดงรายการหนี้สิน ๔๕ ล้านบาท มีการประกาศต่อสาธารณชนไปแล้ว การอ้างเรื่องหลักการลงบัญชีและการจัดทำบัญชี ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า การกู้ยืมเงินของกรรมกรกับบริษัทเป็นธุรกรรมปกติของบริษัท แม้จะมีจำนวนไม่มาก ก็ลงรายการในงบดุลเป็นหลักฐาน แต่หนี้เงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท กลับไม่ให้ปรากฏหลักฐานทางบัญชี มีการพยายามใช้หลักวิชาการบัญชีมาเป็นเหตุผลสนับสนุนการกระทำ เพื่อให้ดูว่ามีเหตุผล แต่ก็เป็นเรื่องที่ไม่อาจรับฟังได้

ดังนั้น จึงรับฟังไม่ได้ว่า มีการกู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับนายกฤษณ์นรินทร์ ฯ และระหว่างนายกฤษณ์นรินทร์ ฯ กับนายทรงชัย ฯ และรับฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกร้องซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ฯ ให้ภริยาและบุตรด้วยเงินที่ผู้ถูกร้องอ้างว่า ได้กู้ยืมมา ๔๕ ล้านบาท ดังนั้น จึงเชื่อว่าหนี้เงินกู้ยืม ๔๕ ล้านบาท ไม่มีอยู่จริง การที่ผู้ถูกร้องและบริษัท เอ เอ เอส ฯ ทำสัญญากู้ยืมเงินโดยอ้างว่าเพื่อโอนหนี้ ๔๕ ล้านบาท จากเจ้าหนี้เดิมไปเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ฯ นั้น จึงเป็นการสร้างหลักฐานเพื่อแสดงว่า มีหนี้สินจริงและเมื่อผู้ถูกร้องยื่นบัญชี ฯ โดยแจ้งรายการหนี้สิน ๔๕ ล้านบาท แต่ไม่มีหนี้สินจริงในวันที่ยื่นบัญชี ฯ ถึง ๓ ครั้ง คือ ยื่นบัญชี ฯ กรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรองนายกรัฐมนตรี โดยแสดงสำเนาสัญญากู้ยืมเงิน ๓ ฉบับ เป็นเอกสารประกอบ ต้องถือว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

อาศัยเหตุผลดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยชี้ขาดว่า พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ ผู้ถูกร้อง
จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๕๕

นายประเสริฐ นาสกุล

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

นายจุมพล ฌ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

พลโท จุล อติเรก

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายปรีชา เถลิมนิชย์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายมงคล สระแก้ว

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายสุจิต บุญบงการ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายสุจินดา ยงสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายสุวิทย์ ธีรพงษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอนันต์ เกตุวงศ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอิสสระ นิตินันท์ประกาศ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอุระ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ